

JAPAN *Letter*

no. 59

ญี่ปุ่นสาร

ฉบับ มังหะ - ศิลปะ - ภาพยนตร์

Newsletter from The Japan Foundation, Bangkok

July - September 2005

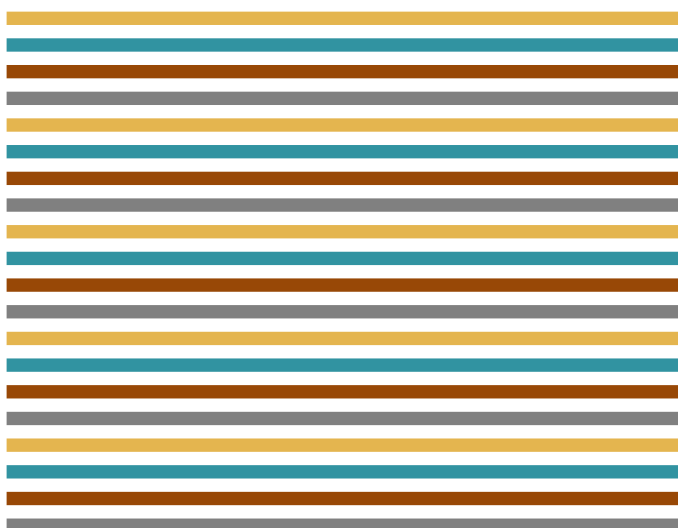
● มังหะสำหรับเด็ก (แล้ว)! - ปราบดา หยุ่น	2
● Tomyam Pladib seminar: Japanese contemporary art / Inside out and outside in	7
● พุดคุยภาษาภาพยนตร์กับศาสตราจารย์โยโมตะ ชินอิจิโกะ: เรื่องราวของผู้หญิงและการคาบอดในภาพยนตร์ญี่ปุ่น	10
● โครงการแลกเปลี่ยนเยาวชนระหว่างประเทศญี่ปุ่น และกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียง: JENESYS Program	16
● Activity Report: - The 2 nd Annual Conference of Japanese Studies Network - Thailand	18
● Notices: - Haiku Exhibition - Koto / Klui Concert - 11 th Asian Cartoon exhibition: Asian Youth Culture - An Animation Exhibition by Takahiro Hayakawa	19
● Librarian Recommended	22
● JF Theater: July, August, September	23

Manga

มังงะ ดีสำหรับเด็ก (แล้ว)!

ปราปดา หยุ่น

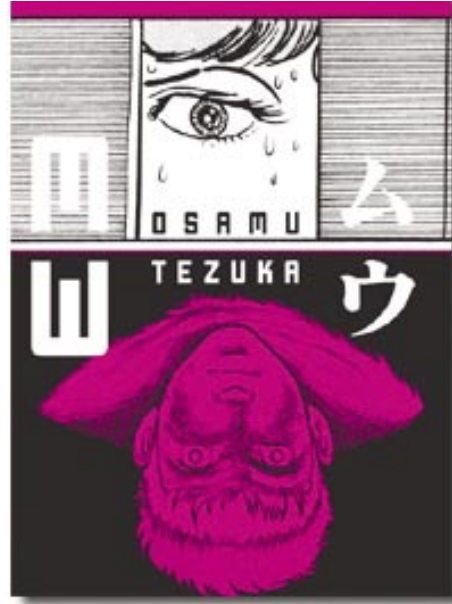

ขอขอบคุณร้านคิโนะคุนิยะ สาขาสยามพารากอน สำหรับการเอื้อเฟื้อ
สถานที่เพื่อถ่ายภาพปกและภาพประกอบบทความ

มังงะอาจเป็นผลผลิตจากญี่ปุ่นที่มีเอกลักษณ์ที่สุดและมีอิทธิพล
ต่อวัฒนธรรมป๊อประดับโลกมากที่สุด โลกของมังงะเป็นโลก
กว้างใหญ่และซับซ้อนถึงขั้นที่คำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่าง “การ์ตูน” หรือ
“คอมิกส์” (comics) ไม่อาจครอบคลุมความหมายของมังงะได้ทั้งหมด
มังงะชั้นเยี่ยมอาจมีความลึกซึ้งกว่างานวรรณกรรม มีทัศนศิลป์
ตระการตาว่าภาพยนตร์ ศิลปินผู้สร้างสรรค์มังงะ อาจมีความรอบรู้
หรือมีปรัชญาในการมองชีวิตได้คมคายกว่านักวิพากษ์สังคม นอกจากนี้
คุณสมบัติสุดยอดของมังงะก็คือการนำเสนอความบันเทิงสม่ำเสมอ
ไม่ว่าเนื้อหาของมันจะหนักหน่วงจริงจังเพียงไร ประโยคเด็ด ๆ ในงาน
วรรณกรรม หากเรียบร้อยไม่ดียังมีสิทธิ์น่าเบื่อหน่าย ภาพยนตร์ที่เชื่องช้า
ไม่ว่าจะถ่ายทำสวยงามแค่ไหนก็สามารถทำให้คนดูเหนื่อยล้า และกระทั่ง
การบรรยายฉลาด ๆ โดยปัญญาชน ก็อาจทำให้คนฟังนั่งหาวหอด
ตลอดกาล แต่มังงะ ต่อให้จริงจังอย่างไรก็ไม่น่าเบื่อ เพราะอย่างน้อย
ภาพวาดที่สวยงามก็น่ามองเสมอ มังงะจึงเป็นภาษาในการสื่อสาร
ระดับสูงที่ให้ความสนุกสนานได้ด้วย

ผมคงไม่อาจจะบายความรู้สึกเช่นนี้เมื่อครั้งที่ผมยังเป็นเด็กชาย
วัยสิบกว่าขวบ หรือเมื่อประมาณยี่สิบห้าปีมาแล้ว ตอนนั้นมังงะยังถูก
มองโดยสายตาผู้ใหญ่ไทยว่าเป็นสิ่งเลวร้ายเหลือเกิน หนังสือการ์ตูน
ญี่ปุ่นเรื่องเดียวที่ปลอดภัยคือโดราเอมอน นอกนั้นล้วนเป็นอุปลรรค
ที่ทำให้ผลเรียนของเด็กตกต่ำยับแย่ ปลุกฝังความประพฤติดี ๆ ให้กับ
เยาวชน มังงะเป็นงานการ์ตูนที่แปลกประหลาดเกินไปสำหรับผู้ใหญ่
ที่เติบโตขึ้นกับการ์ตูนแบบวอลท์ ดิสนีย์ ถึงแม้จะสามารถเรียกได้ว่า
มังงะก็คือขั้นตอนทางวิวัฒนาการของการ์ตูนแบบดิสนีย์นั่นเอง

ปัจจุบันนี้บรรยากาศของสังคมได้เปลี่ยนไปบ้างแล้ว ผู้ปกครอง

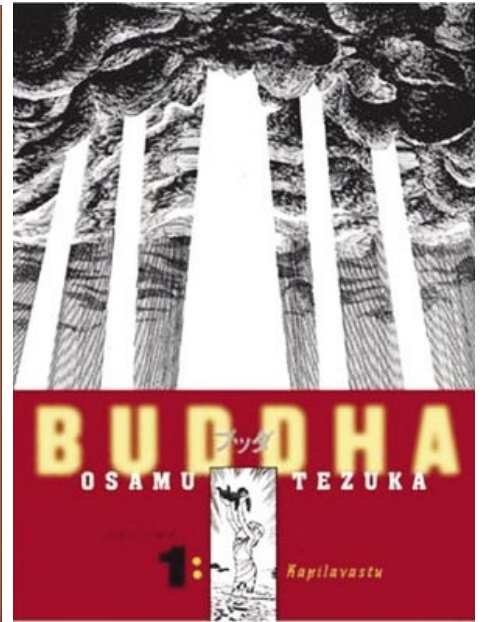
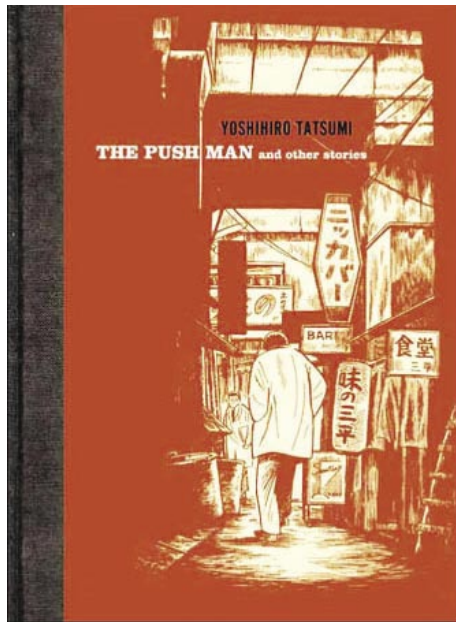
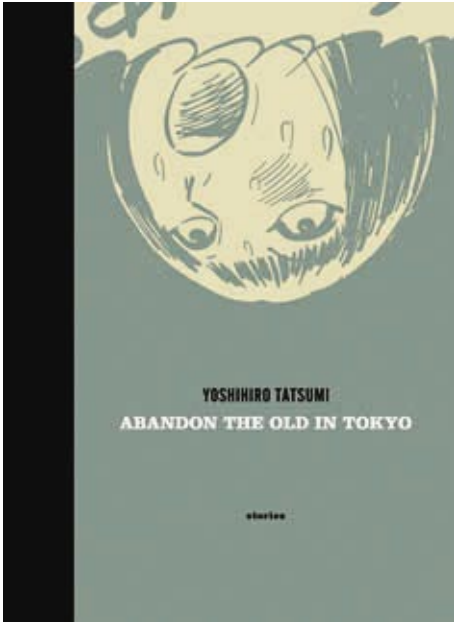
อาจจะยังต้องการให้ลูก ๆ อ่านหนังสือเรียนมากกว่าการ์ตูนญี่ปุ่นก็จริง แต่เพราะมังงะได้กลายเป็นเรื่องธรรมดา เป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย มากขึ้น จนความรู้สึกต่อต้านที่เคยมีต่อมันได้ลดหายลงมาก อินเทอร์เน็ต กับเกมคอมพิวเตอร์เข้ามามีบทบาทรับตำแหน่งวายร้ายไปแทน

ยังมีอีกเหตุผลสำคัญที่ทำให้มังงะเป็นที่ยอมรับมากกว่าเมื่อ หลายทศวรรษก่อน แม้ว่าคุณภาพของมันจะค่อนข้างลดลงก็ตาม เหตุผล นั้นก็คือในช่วงหลัง ๆ มังงะได้รับการยกย่อง หรือกระทั่งสรรเสริญ จาก ผู้ทรงคุณวุฒิ ให้เป็น “ศิลปะ” รวมทั้งพิพิธภัณฑ์สำคัญหลายแห่งทั่วโลก ยังจัดนิทรรศการเกี่ยวกับมังงะ หรือโดยศิลปินมังงะ ศิลปินอย่าง มูราคา미 ทาเคชิ และ โยชิโตะโมะ นาระ ต่างก็ใช้แรงบันดาลใจจาก มังงะในการสร้างสรรค์ผลงาน จนมีชื่อเสียงโด่งดัง ภาพแบบมังงะ ถูกวาดลงบนผ้าใบและถูกนำไปสร้างเป็นงานประติมากรรม เมื่อใดที่ อะไรสักอย่างได้ก้าวเข้าสู่เขตแดนของแกลเลอรีและพิพิธภัณฑ์ มันจะกลายเป็นที่สนใจในระดับจริงจังทันที การอ่านมังงะไม่ดูเป็นเรื่อง ไร้สาระหรือขาดสำนึกอีกต่อไปแล้ว มังงะบางเรื่องกลับเป็นของเท่ที่จะ มีในครอบครองด้วยซ้ำ เช่นเดียวกับการมีวรรณกรรมคลาสสิกวางไว้บน ชั้นหนังสือถึงแม้จะไม่มีใครเคยเปิดอ่าน พุดง่าย ๆ ว่าในปัจจุบันมังงะ ได้กลายเป็นแขนงของศิลปะที่มีเกียรติไม่น้อย

สำนักพิมพ์เวอร์ติคัล (Vertical) ในมหานครนิวยอร์ก (พนักงานส่วนใหญ่เป็นคนญี่ปุ่น) ถือว่ามีบทบาทสำคัญในการยกระดับ ภาพลักษณ์ของมังงะในสายตาชาวโลก นโยบายหลักของสำนักพิมพ์นี้ คือการเผยแพร่หนังสือแนวป๊อปของญี่ปุ่นสู่ผู้อ่านที่อ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งก็หมายความว่าไปถึงชุมชนระดับโลกนั่นเอง ทิศทางเช่นนี้เคยมีคน พยายามทำมาก่อนในอดีต (ฉบับภาษาอังกฤษของมังงะเรื่อง Akira

ของ โอโตโมะ คัทสึฮิโระ เคยประสบความสำเร็จอย่างมากในช่วงปี เก้าศูนย์ก็จริง แต่ก็ก้ำกัจัดอยู่ในขอบข่ายของคนชอบการ์ตูนแนวไซไฟ เท่านั้น) แต่ยังไม่เคยมีสำนักพิมพ์ไหนทำได้ด้วยรูปแบบงดงามน่าที่ เทาที่เวอร์ติคัลทำอยู่ เมื่อปี ค.ศ. 2003 สำนักพิมพ์เวอร์ติคัลได้นำเสนอ ผลงานระดับตำนานของเจ้าพ่อมังงะ **เทซูกะ โอซามุ** ชุด Buddha (พุทธประวัติ) ออกมาเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยรูปแบบปกแข็ง ออกแบบ ตระการตา หนาตะอะ และยาวถึงแปดเล่ม (มีฉบับปกอ่อนตามออกมา ด้วย) เป็นการผลิตหนังสือการ์ตูนที่งดงามที่สุดครั้งหนึ่งเท่าที่ เคยมีการทำออกมาไม่ว่าจะเป็นที่ใด และบัดนี้มันได้กลายเป็นของสะสม ล้ำค่าไปเรียบร้อยแล้ว ที่สำคัญ ทิศทางของสำนักพิมพ์เวอร์ติคัลช่วย เปลี่ยนทัศนคติที่คนทั่วไปมีต่อมังงะ จากหนังสือราคาถูกที่โยนทิ้งได้ เมื่ออ่านจบ เป็นวัตถุศิลปะที่น่าถนอมรักษา

นั่นเป็นเพียงการเริ่มต้น บรรดาผู้ใหญ่ที่เวอร์ติคัลดูเหมือนจะ ปักหลักมั่นคงในการตั้งหน้าตั้งตาลิตมังงะดี ๆ ออกมาสร้างความ ตื่นเต้นในหมู่แฟน ๆ อยู่เสมอ ศิลปินมังงะอย่างเทซูกะ โอซามุ ถือเป็นส่วนสำคัญของชาติญี่ปุ่นอย่างไม่มีข้อกังขา และยังเป็นสุดยอดศิลปิน ไม่ว่าจจะวัดด้วยมาตรฐานใด การนำผลงานเก่าที่แปลกและแตกต่างไป จากงานดัง ๆ ของเขาออกมาให้นักอ่านทั่วโลกได้สัมผัส ถือเป็นส่วน พยายามและเป็นทิศทางที่น่าชื่นชม ทุกคนที่อ่านภาษาอังกฤษออก บัดนี้ สามารถหางานดี ๆ ของโอซามุอย่าง Apollo's Song, Ode to Kirihito, MW และ Dororo มาศึกษาได้แล้ว ในรูปลักษณะสวยงามสะดุดตา ออกแบบโดย ชิปปิ คิตต์ กราฟฟิคส์ในแอมริกาที่ได้รับการยอมรับ มาเนิ่นนาน แถมยังเป็นแฟนหนังสือการ์ตูนตัวยง (ยกเว้นเรื่อง Dororo ออกแบบโดย พอล แมนเดลสันต์ ผู้เพิ่งรับตำแหน่งแทนคิตต์เมื่อไม่นานนี้)

สำนักพิมพ์เวอร์ติคัลก่อตั้งขึ้นโดยนายซากาอิ อิโรชิ ด้วยความตั้งใจจะสร้างตลาดธุรกิจใหม่ ๆ ให้วัฒนธรรมป๊อปของญี่ปุ่นมากกว่าที่จะทำจากความหลงใหลในมังงะโดยส่วนตัว สำนักพิมพ์ เวอร์ติคัล อาจเรียกได้ว่าเป็นการ “โปรโมทตัวเอง” ของวัฒนธรรมป๊อปญี่ปุ่น แทนที่จะเป็นการสรรเสริญมันโดยคนนอก แต่ถึงอย่างนั้น มังงะ ก็โชคดีที่ได้ “นายหน้า” ผู้มีรสนิยมโดดเด่นเช่นนี้

ไม่ได้หมายความว่าอิทธิพลของมังงะยังไม่ได้รับการยกย่องจากชุมชนโลก **สำนักพิมพ์ Drawn & Quarterly** ในอเมริกา ผู้มีประสบการณ์ยาวนานทางการผลิตหนังสือการ์ตูน “ทางเลือก” ก็เพิ่งคัดสรรมังงะชิ้นเยี่ยมอีกแบบหนึ่งออกสู่สายตาสากล ด้วยภาพลักษณ์และความใสใจไม่ด้อยไปกว่าผลงานจากเวอร์ติคัล พวกเขาพิมพ์มังงะชุด *The Push Man and Other Stories* (2005) และ *Abandon the Old in Tokyo* (2006) ของศิลปินมังงะทางเลือกระดับตำนาน **เท็ตสุมิ โยชิอิโระ** ออกมาให้แฟน ๆ ได้สัมผัสอิสรชาติหนึ่งของโลกมังงะ ผลงานสะท้อนและวิพากษ์สังคมอย่างเฉียบแหลมเหล่านี้เป็นมังงะที่เท็ตสุมิสร้างสรรค์ขึ้นในปลายยุคหกศูนย์ แต่อิทธิพลของมันยังคงปรากฏอยู่ในมังงะทางเลือกโดยคนรุ่นใหม่ ๆ ซึ่งหากย้อนกลับไปแล้วจะเห็นได้ว่างานของเท็ตสุมิมีก่อนเวลาอย่างน่าทึ่ง ในขณะที่ผลงานของคนชั้นเจ้าพ่ออย่างเทซูกะอาจมีความเก่าหรือเชยไปแล้วในบางแห่งบางตองงานของเท็ตสุมิกลับยังดูสด เหมือนเพิ่งสร้างในปัจจุบัน เนื่องจากมันเปี่ยมไปด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ที่ถ่ายทอดอย่างลึกซึ้ง ทำให้มันสามารถสื่อสารกับคนหนุ่มสาวได้ในทุกยุคสมัย

ตอนนี้ชุมชนโลกจึงมีตัวเลือกของมังงะที่กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งกว่าเดิม ซึ่งยังเป็นเรื่องดีสำหรับสังคมเช่นสังคมไทยด้วย เพราะถึงแม้

เราจะได้รับอิทธิพลจากมังงะมานานพอสมควร แต่อิทธิพลส่วนใหญ่ได้มาจากมังงะกระแสหลักที่ไม่หลากหลายนัก

หากผู้ใหญ่ในสมัยที่ผมเป็นเด็กได้อ่านงานมังงะของศิลปินอย่างเทซูกะ โอซาฮามุ และเท็ตสุมิ โยชิอิโระ พร้อม ๆ กับที่คนญี่ปุ่นได้อ่าน พวกเขาอาจมีทัศนคติต่อมังงะที่ดีขึ้น พวกเขาอาจถึงขั้นแนะนำให้ลูกหลานอ่านมังงะบ้างด้วยซ้ำ ซึ่งจะส่งผลให้คนรุ่นผมได้ซึมซับความหลากหลายของมังงะเข้าไปในระบบความคิดมากกว่านี้

โชคดีที่ตอนนี้ยังไม่สายเกินไปสำหรับคนรุ่นลูกรุ่นหลานของผมอ่านมังงะกันเถิดครับเด็ก ๆ

มังงะบางเล่มบางเรื่องก็ดีและมีประโยชน์สำหรับพวกเขาจริง ๆ! C

เกี่ยวกับผู้เขียน:

ปราภา หยุ่น เป็นนักเขียนอิสระ มีผลงานเขียนหลากหลายรูปแบบ ทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย ความเรียง บทความ และบทภาพยนตร์ เป็นผู้ก่อตั้งสำนักหนังสือไต้ฝุ่น (www.typhoonbooks.com) และเป็นสมาชิกวงดนตรี Typhoon Band (www.myspace.com/thetyphoonband) ผลงานเขียนได้รับการแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นแล้วสามเล่ม (www.wildwitness.com) เลิกอ่านมังงะไปหลายปี แต่ปัจจุบันกลับมาอ่านอีกครั้งด้วยความตื่นเต้นกระชุ่มกระชวย

Manga are Good (Now)

Prabda Yoon

Manga are arguably Japan's most original contribution to modern pop culture. They have created a world so vast and complex that the English words “cartoon” and “comics” do not do them justice. The best manga can be more profound than literature, more visually breathtaking than cinema. The most talented manga artists can be more sophisticated, more philosophically stimulating than any cultural critic. The best part, of course, is that manga are always entertaining, no matter how serious the subject matter. Well-written sentences can be put together in very boring ways, cinematic sequences in which nothing happens can be painful to follow, and certainly even very intelligent lectures by the smartest intellectuals can make one yawn eternally, but the most serious manga are often beautifully drawn, and therefore a joy to look at. Manga are a highly advanced yet fun language.

I could not have expressed this kind of opinion in Thai society twenty-five years ago, when I was about ten and manga were considered evil by most Thai grown-ups. Everybody loved Doraemon, of course; he was an exception. But almost all other manga were bad influences that made kids do poorly in school and promoted deranged outlooks towards life. Manga were too unconventional for the people who grew up with Walt Disney to understand, though of course manga can in fact be described as an evolutionary process of Disney.

The atmosphere is different now, for various reasons. Perhaps grown-ups still prefer their children to read school textbooks,

but manga have become so commonplace, so much a part of the Thai pop culture that it no longer seems such a threat. The internet and computer games are the new villains.

There is a more crucial reason, however, that makes manga seem more legitimate than they were decades ago, though the quality has declined rather than improved. The reason is that manga are now accepted, even praised, by “professionals” as art. Important museums around the world have held exhibitions both about manga and by manga artists. Fine artists such as Murakami Takeshi and Yoshitomo Nara made it big in the art world by exploring their manga-related influences, putting manga-like images on large canvases and in sculptural forms. When something makes its way to galleries and museums it is suddenly given serious attention. Reading manga need not be seen as frivolous or irresponsible; some manga are considered very cool to have, just as some literary classics look good on your bookshelf even though you have never even bothered to open them. In short, manga are now respectable.

Vertical, a publisher based in New York City but operated by many Japanese staff, is playing an extraordinary role in giving prestige to the world of manga. The company's basic aim is to make good Japanese popular books available in English, which of course implies “international community.” Other people had tried in the past (The English version of Otomo Katsuhiro's *Akira* was a hit in the 1990s, though the excitement was limited to the sci-fi comics crowd),

but none had done it with such sophistication and style equal to what Vertical has been doing. In 2003, Vertical published manga-god **Tezuka Osamu's** *Buddha* in eight volumes, in daring, beautiful hardcovers (paperback version followed soon after). It is one of the most stunning comics collection ever published anywhere and has already become a valuable collector's item. More significantly, it changed outsiders' perception of manga, from cheap and disposable to tasteful and precious.

That was just the beginning. The grown-ups at Vertical seem to be stubbornly committed to producing great looking publications by legendary manga artists and continue to wow fans with each new release. Tezuka Osamu is undeniably a Japanese national treasure and a great artist by any standard, and Vertical's effort to bring his older, more radical and experimental works into the spotlight is an admirable task. Readers who do not know Japanese can now experience such diverse and visionary works as *Apollo's Song*, *Ode to Kiri-hito*, *MW*, and *Dororo*, all slickly printed and gloriously designed by celebrated American graphic designer and comics lover Chip Kidd (except *Dororo*, which is by Peter Mendelsund, the new art director who recently replaced Kidd).

Started by Sakai Hiroki more as a business venture than a personal romance towards manga, Vertical can probably be described as graceful "self-promotion" of Japanese pop culture rather than a loving tribute to it. But for the world of manga itself, it is perhaps better to have a tasteful agent than none at all.

This, however, does not mean the great influence of Japanese manga in international community has not been acknowledged by foreigners. **Drawn & Quarterly**, the legendary North American publisher of quality "graphic novels" has also introduced another kind of legendary manga to the English speaking world. Bound in hardcovers and as elegantly designed as Vertical's offerings, *The Push Man and Other Stories* (2005) and *Abandon the*

Old in Tokyo (2006) by "alternative" manga veteran **Tatsumi Yoshihiro** are Drawn & Quarterly's way of introducing manga to the world. Tatsumi produced his collections of sharp, controversial, socially concerned manga in the late 1960s, but their influence are still evident in contemporary alternative manga and in retrospect they seemed far ahead of their time. While Tezuka's craftsmanship and contents can feel dated in many places, Tatsumi's manga look as if they are being created now. They have a kind of urgency, and a kind of punk rock attitude, that should communicate well with rebellious youth of any era anywhere.

So we now have a wider and more comprehensive selections of manga available for the global village. This is also good for a place like Thailand where, even though manga have been accessible for a long time, the main exposure to manga come from the commercial and often formulaic selections.

Had the Thai grown-ups known about and been able to read manga by Tezuka Osamu and Tatsumi Yoshihiro at the time of their releases in Japan, they might have felt better about manga in general. Perhaps they might even advise their children to read them. Then we, the people of my generation, could have absorbed all this great stuff into our system much sooner.

Fortunately, it is not too late for *our* children. Read manga, kids. Some of them are very good for you!

About the writer:

Prabda Yoon is a writer of short stories, novels, essays, magazine columns and screenplays. He is the founder of the alternative press Typhoon Books (www.typhoonbooks.com) and a member of the music group Typhoon Band (www.myspace.com/thetyphoonband). His writings have been translated into Japanese (www.wildwitness.com). Prabda quit reading manga for years but is now an active and enthusiastic reader again.

Tomyam Pladib seminar :

Japanese contemporary art / inside out and outside in

Reported by Gridthiya Gaweeewong,

Artistic Director, Jim Thompson Art Center

24th April 2008, The Jim Thompson Art Center and the Japan Foundation Bangkok organized this event in conjunction with the exhibition “TOMYAM PLADIB” featuring contemporary artists from Japan and Thailand. We invited **Yuko Hasegawa**, a chief curator of Museum of Contemporary Art, Tokyo, **Mami Kataoka**, a senior curator of Mori Art Museum and Hayward Gallery, London and **Raiji Kuroda**, a Chief Curator of Fukuoka Asian Art Museum, Fukuoka to give lectures on their expertise, interests and experiences with contemporary art in Japan for almost two decades. The Ayara hall at Jim Thompson Art Center was filled with an audience who might have wondered why we invited 3 Japanese curators to speak about Japanese

contemporary art in the same panel. To clarify that point, contemporary art in Japan is pretty complicated and different in each area. The same as Thailand and other countries that different localities and context create multilayer characteristics of art practices. Furthermore, as an organizer of this Thai and Japanese project, we felt that there was so little that Thai audiences knew about contemporary art in Japan, besides Manga and anime, and other broadcasts in mass media. It is important for our audience, especially the art community to be updated and receive the information from experts like these three curators.

In the presentation, Yuko Hasegawa and Mami Kataoka discussed about Japanese artistic practices. Yuko's presentation focused on artists who work in cross-discipline e.g. architecture, design and

fashion, with painting and drawing and political action. She talked about art works which dealt with the definition of high and low art, and her interest in a new proposal for ‘a better life’, in a utopian sense. Exploring the question of how can artists propose their idea for ‘space for the future’?

Mami Kataoka reflected her insightful experience regarding the younger generation of Japanese artists on the topic, *‘the branding of Japanese culture and art’*. She attempted to rationalize the younger generation artist's obsession and introverted mentality by showing some images of young artists who work meticulously with the notion of condensed microcosm, extended ordinariness and no man's land. She raised important questions to the position of the Japanese contemporary art world which started to be more isolated from the rest of

the world and overshadowed by the rise of China and Indian art.

From a local perspective, Raiji Kuroda showed us some history of the artistic movement, “Kyushu ha” a group of performance artists who were active in the 1950s in the Fukuoka area. His lecture, *“Some Entrances but no exits, arts in postwar Fukuoka as an example of the local in the art world”*, was inspired by the remark of young artists who run an alternative space in Fukuoka area. He also discussed about the public art project, the Museum City Project, which is organized around the public space in the Tenjin and Fukuoka area. His critical point of view on the position of local artists and activities in a marginal city like Fukuoka reminded us to rethink about our position as a hub city in this region.

Three different perspectives and

experiences surely provide us with a broader picture of the Japanese contemporary art scene. But what else did we learn from this symposium? How does the Japanese art world relate to us, on what level? How will it be significant to our future collaboration? The answers are still lingering in our minds after this session. After our 120 years of diplomatic relations between the two countries, what have we learned about the social, political and economic structure of each country in relation to its art and cultural operation. One thing that we experienced since the last century was the level of exchange and cooperation had gradually shifted from governmental level to private and individual basis. So far, there is more one on one collaboration than before between Japanese and Thai young designers, artists, fashionistas, architects and

musicians. They feel like Bangkok is one of their homes, the same way as they feel with their native Japan. However, this kind of exchange is still uneven, since the Thai didn’t have equal access as their Japanese counterparts. That’s why we find this kind of project (exhibition, symposium, lectures) should be a continuous process. During the curator visit, we managed to introduce artists, galleries and showed them a glimpse of the local art scene. To establish the real dialogue with Japanese art world, we felt that this is one way to start. And through this kind of connection and on-going activities, the gap between two different cultures shall start to narrow down. I start to believe that if we keep doing this on a regular basis, we won’t feel like we talk to strangers anymore.

สัมมนา ต้มยำ ปลาดิบ:

Japanese contemporary art / inside out and outside in

โดย กฤติยา กาวิวงศ์, Artistic Director,
หอศิลป์บ้านจิม ทอมป์สัน

หอศิลป์บ้านจิม ทอมป์สัน ร่วมกับ เจแปน-
ฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ จัดการสัมมนา

“ต้มยำ ปลาดิบ: Japanese

contemporary art / inside out and
outside in” ขึ้นเมื่อวันที่ 24 เมษายน

พ.ศ. 2551 ที่ผ่านมา โดยนับเป็นส่วนหนึ่ง
ของนิทรรศการ “ต้มยำ ปลาดิบ” ซึ่งจัด

แสดงผลงานของศิลปินร่วมสมัยชาวไทย
และชาวญี่ปุ่น เราได้เชิญ ยูโกะ ฮาเซกาว่า

หัวหน้าภัณฑารักษ์จากพิพิธภัณฑ์ศิลปะ

ร่วมสมัย โตเกียว, มามิ คาคาโอกะ

ภัณฑารักษ์อาวุโสจากพิพิธภัณฑ์ศิลปะไมริ
โตเกียว และเฮวอร์ต แกลเลอรี ลอนดอน

พร้อมทั้ง ไรจิ คุโรดะ หัวหน้าภัณฑารักษ์

จากฟูกูโอกะ อาเซียน อาร์ต ฟูกูโอกะ มาร่วม

แบ่งปันประสบการณ์ ความสนใจ และความ

เชี่ยวชาญเกี่ยวกับศิลปะร่วมสมัย

ของญี่ปุ่น วันนั้นห้องโถงรา หอศิลป์บ้านจิม

ทอมป์สันแน่นขนัดไปด้วยผู้ฟังซึ่งอาจรู้สึก

สงสัยว่าทำไมเราจึงเชิญภัณฑารักษ์ชาวญี่ปุ่น

3 คนมาพูดถึงศิลปะญี่ปุ่นร่วมสมัยบนเวที

เดียวกัน เพื่อให้ความกระจ่าง เหตุผลก็คือ

ศิลปะร่วมสมัยในญี่ปุ่นค่อนข้างซับซ้อนและ

แตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ เช่นเดียวกับ

ประเทศไทยและประเทศอื่น ๆ ที่ความ

แตกต่างของตำแหน่งที่ตั้งและบริบทได้ก่อ

ให้เกิดการสร้างสรรคงานศิลปะซึ่งมีลักษณะ

ซับซ้อนหลายชั้น ยิ่งไปกว่านั้น ในฐานะผู้จัด

งานกิจกรรมไทย-ญี่ปุ่นในครั้งนี้ เรามีความ

รู้สึกว่าชาวไทยมีการรับรู้ที่น้อยเหลือเกินต่อ

ศิลปะร่วมสมัยในญี่ปุ่น นอกเหนือไปจาก

หนังสือและภาพยนตร์การ์ตูน ตลอดจน

การแสดงในรูปแบบอื่น ที่เผยแพร่กันทาง

สื่อมวลชน เป็นเรื่องสำคัญสำหรับผู้ชมงาน

โดยเฉพาะแวดวงศิลปะ ที่จะติดตามและรับรู้

ข้อมูลข่าวสารจากผู้เชี่ยวชาญอย่าง

ภัณฑารักษ์ทั้งสามท่าน

ในการบรรยาย คุณยูโกะ ฮาเซ-
กาว่า และคุณมามิ คาคาโอกะ ได้อภิปราย

ถึงการสร้างสรรค์งานศิลปะของญี่ปุ่น การ
บรรยายของคุณยูโกะมุ่งเน้นไปที่ศิลปินซึ่ง
ทำงานข้ามสายงาน อาทิเช่น สถาปัตย์
งานออกแบบ และแฟชั่น กับงานจิตรกรรม
งานลายเส้น และกิจกรรมทางการเมือง
เธอได้พูดถึงงานศิลปะซึ่งเกี่ยวข้องกับคำ
จำกัดความของศิลปะชั้นสูงและศิลปะชั้นล่าง
และความสนใจของเธอที่มีต่อข้อเสนอใหม่
ในเรื่อง “ชีวิตที่ดีขึ้น” ในความหมายแบบ
ยูโทเปีย อีกทั้งตั้งคำถามว่าศิลปินจะสามารถ
เสนอแนะความคิดเห็นของพวกเขาต่อ “พื้นที่
สำหรับอนาคต” ได้อย่างไรบ้าง

ทางด้านคุณมามิ คาคาโอกะก็ได้
แบ่งปันประสบการณ์ของเธอที่มีในแวดวง
ศิลปินญี่ปุ่นรุ่นเยาว์ลงมาในหัวข้อ “The
branding of Japanese culture and art” เธอ
พยายามที่จะให้เหตุผลต่อความหมกมุ่นและ
ความคิดคำนึงถึงตัวเองของศิลปินรุ่นใหม่
โดยแสดงภาพของศิลปินรุ่นเยาว์ที่ทำงาน
อย่างพิถีพิถันกับแนวคิดเกี่ยวกับโลกขนาดเล็ก
ย่อส่วน ความสามัญซึ่งถูกขยายออก และ
ดินแดนที่ไม่เป็นที่ระบุ เธอตั้งคำถามที่สำคัญ
ต่อสถานะของโลกศิลปะร่วมสมัยของญี่ปุ่น
ซึ่งเริ่มจะแยกตัวออกจากโลกที่เหลือมากขึ้น
และถูกบดบังจากการผงาดขึ้นของศิลปะจีน
และอินเดีย

จากมุมมองท้องถิ่น คุณไรจิ คุโรดะ
ได้แสดงให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ของ
ขบวนการศิลปะ “คิซุ ชะ” กลุ่มศิลปิน
นักแสดงซึ่งทำงานในช่วงทศวรรษปี 1950 ใน
ท้องที่ฟูกูโอกะ การบรรยายของเขาในหัวข้อ
“Some Entrances but no exits, arts in
postwar Fukuoka as an example of the local
in the art world” ได้รับแรงบันดาลใจจาก
ข้อสังเกตต่อศิลปินรุ่นเยาว์ซึ่งสร้างพื้นที่ทาง
เลือกในฟูกูโอกะ เขายังอภิปรายถึงโครงการ
ศิลปะสาธารณะ “The Museum City Project”
ซึ่งจัดขึ้นในพื้นที่สาธารณะในบริเวณเทนจิน
และฟูกูโอกะ มุมมองที่แหลมคมของเขาต่อ
สถานะของศิลปินท้องถิ่นและกิจกรรมในเมือง
ขนาดเล็กอย่างเมืองฟูกูโอกะได้ย้ำเตือนให้เรา
ย้อนรำลึกถึงสถานะของเราเองในฐานะเมือง

ศูนย์กลางในภูมิภาคนี้

แน่นอนว่ามุมมองและประสบการณ์
ที่แตกต่างกันทั้งสามแบบทำให้เราได้มองเห็น
ภาพรวมที่กว้างขึ้นของแวดวงศิลปะญี่ปุ่นร่วม
สมัย แต่เราได้เรียนรู้อะไรขึ้นอีกบ้างจากการ
สัมมนาครั้งนี้ โลกศิลปะของญี่ปุ่นเกี่ยวข้องกับ
กับเราอย่างไรบ้าง และในระดับไหน สิ่งนี้จะมี
ความสำคัญต่อความร่วมมือในอนาคตของเรา
อย่างไรบ้าง คำตอบยังคงติดค้างในความคิด
ของเราหลังจากการสัมมนาครั้งนี้จบลงแล้ว
หลังจาก 120 ปีของความสัมพันธ์ทางการทูต
ระหว่างสองประเทศ เราได้เรียนรู้ถึงโครงสร้าง
ทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจของแต่ละ
ประเทศซึ่งเกี่ยวข้องเนื่องกับการดำเนินงานทาง
ศิลปะและวัฒนธรรมอย่างไรบ้าง สิ่งหนึ่งที่เรา
รับรู้ได้จากประสบการณ์ก็คือ ตั้งแต่ศตวรรษ
ที่เลวระดับของการแลกเปลี่ยนและความ
ร่วมมือค่อย ๆ เปลี่ยนจากระดับรัฐบาลไปเป็น
ระดับเอกชนและบุคคล จนถึงขณะนี้ มีความ
ร่วมมือกันแบบหนึ่งต่อหนึ่งระหว่าง
นักออกแบบ ศิลปิน แฟชั่น สถาปนิก และ
นักดนตรีรุ่นใหม่ชาวญี่ปุ่นและชาวไทยมากขึ้น
กว่าแต่ก่อน พวกเขาใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ เป็นบ้าน
อีกหลังของพวกเขา แบบเดียวกับที่พวกเขา
รู้สึกต่อญี่ปุ่นซึ่งเป็นบ้านเกิด อย่างไรก็ตาม
การแลกเปลี่ยนเช่นนี้ยังคงไม่เท่าเทียมกัน
เนื่องจากฝ่ายไทยไม่สามารถเข้าถึงญี่ปุ่นได้
ในระดับเดียวกันกับฝ่ายญี่ปุ่น ซึ่งเป็นเหตุผล
ที่ทำให้เราเห็นว่าโครงการเช่นนี้ (นิทรรศการ
สัมมนา การบรรยาย) ควรจะดำเนินการอย่าง
ต่อเนื่องต่อไป ในระหว่างที่ภัณฑารักษ์ทั้ง
สามท่านอยู่ในประเทศไทย เราได้พาพวกเขา
ไปทำความรู้จักกับศิลปิน แกลเลอรี และแนะนำ
ให้เห็นส่วนหนึ่งของแวดวงศิลปะท้องถิ่น เรา
รู้สึกว่าเป็นวิธีหนึ่งที่จะเริ่มต้น เพื่อสร้าง
ปฏิสัมพันธ์อย่างแท้จริงกับโลกศิลปะญี่ปุ่น
และด้วยความสัมพันธ์เช่นนี้และกิจกรรมที่
ดำเนินอย่างต่อเนื่อง ช่องว่างระหว่างสอง
วัฒนธรรมที่แตกต่างกันก็จะเริ่มแคบลง
จนเริ่มที่จะเชื่อว่าถ้าเราทำเช่นนี้ต่อไปอย่าง
สม่ำเสมอได้ เราจะไม่มีวันรู้สึกว่าการกำลังคุยกับ
คนแปลกหน้าอีกต่อไป

พูดคุยภาษาภาพยนตร์กับศาสตราจารย์โยโมตะ อินุฮิโกะ เรื่องราวของผู้หญิงและสภาพตบอดในภาพยนตร์ญี่ปุ่นในยุคคริสต์ศตวรรษ 1960

สร้อยญา คงจิตต์

ในวันที่ 1 เมษายน 2551 ที่ผ่านมามี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ศูนย์ญี่ปุ่นศึกษา และงานวิจัยและวิเทศสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์), สถาบันสูงใหญ่ญี่ปุ่น ณ นครเชียงใหม่, โครงการปัญญาชน สารสนเทศแห่งเอเชีย สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ได้ร่วมกันจัดการบรรยายโดยเชิญ ศาสตราจารย์โยโมตะ อินุฮิโกะ นักวิชาการ และนักวิจารณ์ภาพยนตร์ มาพูดคุยเกี่ยวกับ เรื่องของ **ผู้หญิงตบอดในภาพยนตร์** และ **เอกลักษณ์ของภาพยนตร์ญี่ปุ่นและวิธีการมองภาพยนตร์ญี่ปุ่น** โดยบทความชิ้นนี้ ได้นำเนื้อหาส่วนหนึ่งจากการบรรยายดังกล่าว มาเรียบเรียงโดย อ.สร้อยญา คงจิตต์ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และล่ามของการบรรยายในวันนั้น

ศาสตราจารย์โยโมตะ อินุฮิโกะและงานวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์

ศาสตราจารย์โยโมตะทำงานวิจัยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ภาพยนตร์เอเชียและเอเชียตะวันออก แต่เมื่อสองเดือนที่แล้วได้เดินทางมากรุงเทพฯ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบหนังผีของไทยกับญี่ปุ่น เพื่อหาความเหมือนและความต่างระหว่างหนังผีสองประเทศ โดยยกกรณีศึกษาภาพยนตร์เรื่อง ‘แม่นาคพระโขนง’ และ ‘ผีปอบ’ ขึ้นมาคุยกัน “อาจมีบางคนบางกลุ่มในญี่ปุ่นที่ดูหนังผี ผิดคิดว่า เป็นเรื่องไร้สาระ แต่ผมกลับคิดว่าที่จริงแล้ว การจะทำความเข้าใจแนวคิดวิธีชีวิตของคนทั่วไปในสังคมใด ๆ นั้น หนังผีเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยสะท้อนสิ่งเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี ปัจจุบันหนังไทยเป็นที่ยอมรับว่าเป็นผลงานที่มีศิลปะชั้นสูง แต่ผมจะไม่มองในแง่ศิลปะ แต่จะมองว่าเป็นสิ่งที่ให้ความบันเทิงอย่างหนึ่ง”

ความแตกต่างระหว่างหนังเอเชียกับหนังฮอลลีวูด

“หนังซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วโลกตอนนี้ก็คือหนังฮอลลีวูด หนังฮอลลีวูดมักดำเนินเรื่องโดยให้ผู้ชายเป็นปีศาจ เป็นอสูรกายที่คอยทำร้ายผู้หญิง แต่ผีหรือปีศาจที่ปรากฏในหนังไทยส่วนใหญ่จะเป็นหญิงสาวสวย หรือเป็นแม่ เช่น แม่ตายตอนคลอดลูก แล้วลูกก็ถูกแม่เลี้ยงใจร้ายรังแก แม่ก็เลยกลายเป็นวิญญาณคอยปกป้องดูแลลูก หรือเป็นเรื่องเศร้าอย่างเรื่องของภรรยาที่รอคอยสามีซึ่งไปออกรบอยู่ที่บ้าน แม่จะตายไปแล้ววิญญาณก็ยังรอคอยอยู่ที่บ้าน”

ประเด็นที่ศาสตราจารย์ให้ความสนใจคือ ในขณะที่หนังฮอลลีวูดมีมุมมองว่า ผีปีศาจเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย เป็นสิ่งน่าหวาดกลัว ต้องกำจัดออกไปจากสังคมมนุษย์ แต่หนังผีไทยจะคิดหาทางออกว่าทำอย่างไรจึงจะให้

มนุษย์กับผิอยู่ร่วมกันได้ และมีหลาย ๆ เรื่อง ที่จบท้ายด้วยการที่ผิกับมนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข หรือมีแม้แต่นั่งแนวตลกไปเลยก็มี

“หนังสือลึสุดมีแต่มนุษย์ตามไล่ล่า ปีศาจ แต่ในหนังไทยจะมีทางออกให้โดยการนิมนต์พระมาโปรดให้ผิรู้ดีช่วยยอมไปผุดไปเกิด แสดงว่าในหนังไทยนั้นไม่ได้มองว่าผิมีความน่ากลัว แต่มักมองว่าผิมีความเป็นแม่อยู่ด้วย ซึ่งผมสนใจในจุดนี้เป็นพิเศษ”

ความคล้ายคลึงของหนังไทยกับหนังญี่ปุ่น

“ในญี่ปุ่น สมัยศตวรรษที่ 18 มีหนังญี่ปุ่นเรื่อง “อุเกทซึโมโนงาตาริ” หมายถึง “ตำนานเกี่ยวกับผืนและพระจันทร์” เป็นเรื่องของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ต้องการเป็นซามูไร แต่ไปหลายปีก็ไม่สำเร็จ เขาจึงเดินทางกลับบ้าน และกลับมาถึงบ้านตัวเองในตอนดึกและพบว่าภรรยาและลูกออกมาต้อนรับ ภรรยาจัดแจงเตรียมเสื้อผ้าให้สามี แต่ครั้งรุ่งเช้า สามีกลับพบว่าบ้านที่อยู่กลายเป็นบ้านร้าง ไม่มีทั้งลูกและภรรยา ที่สุดเมื่อผู้ใหญ่บ้านมาบอกความจริง ชายหนุ่มจึงสร้างศาลเพียงตาให้ภรรยาที่รอคอยการกลับมาของตนอย่างซื่อสัตย์”

หลังจากที่ศาสตราจารย์โยโมเตะได้ชมเรื่อง “นางนาค” ซึ่งกำกับโดย “นันทริย์ นิมิตรบุตร” ในปี 1999 ก็รู้สึกประหลาดใจที่เนื้อเรื่องของภาพยนตร์ทั้งสองเรื่องเหมือนกัน

“ผมไม่สนใจประเด็นที่ว่าใครลอกเลียนใคร แต่มองว่าทั้งไทยและญี่ปุ่นต่างก็นับถือพุทธศาสนา มีหน้าที่ต่อประเทศชาติที่ต้องแยกจากลูกเมียเพื่อไปรบเหมือนกัน จึงมีประสบการณ์ทางสังคมที่ใกล้เคียงกัน และเป็นเหตุให้มีเนื้อเรื่องใกล้เคียงกันได้”

เปรียบเทียบภาพยนตร์แนวไซกานากรรมแบบยุโรปกับแบบเอเชีย

ศาสตราจารย์โยโมเตะกล่าวว่า หากจะลองเปรียบเทียบลักษณะเด่นของภาพยนตร์ยุโรปกับภาพยนตร์เอเชียแล้ว สิ่งที่น่าสนใจก็คือภาพยนตร์แนวไซกานากรรม เพราะทั้งภาพยนตร์ยุโรปและภาพยนตร์เอเชียต่างก็มักจะหยิบยกเรื่องราวของคนตาบอดมาดำเนิน

เรื่อง และสิ่งที่น่าสนใจต่อมาก็คือ ในขณะที่ภาพยนตร์เป็นสิ่งที่ต้องรับรู้ทางตา แล้วเหตุใดภาพยนตร์ไซกานากรรมส่วนใหญ่จึงหยิบยกเอาเรื่องของคนตาบอดมาดำเนินเรื่อง ทำให้เกิดการศึกษาเกี่ยวกับการนำเสนอเรื่องของคนตาบอดในยุโรปและเอเชียในแง่ที่มีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไร คงจะทำให้เห็นลักษณะเด่นที่เหมือนและแตกต่างของภาพยนตร์ยุโรปกับเอเชียได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาภาพยนตร์แนว

ไซกานากรรม ศาสตราจารย์โยโมเตะพบว่าส่วนใหญ่จะนำเสนอให้เห็นว่าคนตาบอดมักมีจิตใจบริสุทธิ์ ยกตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์เรื่อง City Light ซึ่งเป็นหนังเงียบแสดงโดย ชาร์ลี แชปลิน เป็นเรื่องราวของหนุ่มจรจัดที่ได้รู้จักกับหญิงสาวตาบอดที่มีอาชีพขายดอกไม้ จากความสงสาร กลายเป็นความรัก เขาพยายามทุกวิถีทางที่จะหาเงินมาช่วยรักษาดวงตาของหญิงสาว ในที่สุดเขาก็ช่วยหญิงสาวให้มองเห็นได้ แต่เมื่อเธอมองเห็นเธอก็กลับไม่เชื่อว่าหนุ่มจรจัดจะเป็นคนที่ช่วยเหลือได้ ต่อเมื่อเธอได้สัมผัสกับมืออ่อนบอบอ่อนของเขา เธอก็จำได้ว่าเป็นมือของชายผู้ใจดีที่เคยช่วยเหลือเธอจริง ๆ เธอจึงยอมรับเขาโดยไม่รังเกียจ

ศาสตราจารย์โยโมเตะได้ยกตัวอย่างภาพยนตร์ยุโรปที่เป็นที่รู้จักกันดี นั่นคือ เรื่องราวไซกานากรรมของกรีกโบราณ เรื่อง “โอดิปุส” อันเป็นเรื่องราวของราชาโอดิปุสที่ฆ่าพ่อของตนเพื่อแย่งชิงหญิงที่ตนหลงรักซึ่งเป็นแม่ของตนเองนั่นเอง โดยหาว่าไม่ว่าทั้งสองเป็นบุพการี ครั้นได้รู้ความจริง จึงตัดสินใจควักดวงตาของตนเผื่อเป็นการไถ่บาป เหตุการณ์นี้เป็นไปตามคำทำนายของโหร จึงถือเป็นพรหมลิขิต

สำหรับภาพยนตร์เอเชียนั้น ศาสตราจารย์โยโมเตะยกตัวอย่างเรื่อง “มหาภารตะ” กำกับโดย ปิเตอร์ บรูก ซึ่ง เป็นเรื่องราวที่ทุกคนรู้จักดี เรื่องนี้เป็นเรื่องราวของเจ้าหญิงคันธารีที่ต้องแต่งงานกับเจ้าชายธฤตราษฎร์ซึ่งตาบอด เธอเพิ่งรู้ความจริงในคืนก่อนแต่งงาน เกิดเสียด้วยความงามของตนที่เจ้าชายธฤตราษฎร์ไม่สามารถมองเห็นได้

จึงตัดสินใจผูกตาตนเองตลอดชีวิตเพื่อจะได้ร่วมรับรู้ความรู้สึกของสามี

“จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์ทางยุโรปนั้น การตาบอดเป็นสิ่งที่พระเจ้ากำหนดมา เกิดจากการทำบาป เป็นการลงโทษของพระเจ้า มนุษย์ต้องการจะรักษาให้หาย ต้องการพ้นจากสภาพตาบอด ในขณะที่ภาพยนตร์ทางเอเชียนั้นการตาบอดเกิดจากความประสงค์ของมนุษย์เอง มนุษย์เลือกที่จะอยู่ในสภาพตาบอดอย่างมีความสุข”

ภาพยนตร์แนวไซกานากรรมของญี่ปุ่น ที่เกี่ยวกับคนตาบอด

ศาสตราจารย์โยโมเตะกล่าวถึง ภาพยนตร์ญี่ปุ่นว่า ญี่ปุ่นเองก็มีภาพยนตร์แนวไซกานากรรมที่เกี่ยวกับคนตาบอดมากมาย เรื่องราวเหล่านี้มีการนำกลับมาทำใหม่และฉายซ้ำหลายต่อหลายหน ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของคนตาบอดที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง ศาสตราจารย์โยโมเตะได้ยกตัวอย่าง ภาพยนตร์แนวไซกานากรรมของญี่ปุ่นที่เกี่ยวข้องกับการตาบอด เพื่อให้เห็นลักษณะเด่นของภาพยนตร์แนวไซกานากรรมของญี่ปุ่นที่แตกต่างจากภาพยนตร์แนวไซกานากรรมของฮอลลีวูด ดังต่อไปนี้

ภาพยนตร์เรื่องแรกที่กล่าวถึงคือ “ซุนคินโซ” เป็นเรื่องของหญิงสาวสวยตาบอดชื่อ “ซุนคิน” ซึ่งมีพรสวรรค์ทางดนตรี เป็นที่หลงใหลของลูกศิษย์หนุ่ม ๆ แต่สุดท้ายเธอถูกลูกศิษย์หนุ่มคนหนึ่งเอาน้ำร้อนราดหน้าให้เสียโฉมเนื่องจากแค้นใจที่เธอไม่รัก รักเธอเสียใจไม่ยอมให้ใครเห็นหน้าแม้แต่ “ซุสึเกะ” ลูกศิษย์ที่คอยรับใช้เธอมาตั้งแต่เด็ก ลูกศิษย์หนุ่มคนนั้นหลงรักเธอตั้งแต่แรกพบเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก ๆ เขาจึงตัดสินใจเอาเข็มจิ้มดวงตาของตนเองให้ตาบอด เพื่อที่ “ซุนคิน” จะได้สบายใจว่าเธอจะไม่เห็นใบหน้าอันอัปลักษณ์ของเธอ และจะได้ร่วมรับรู้ความรู้สึกของการเป็นคนตาบอดที่จะร่วมใช้ชีวิตคู่กับเธอไปตลอดชีวิต ทั้งคู่ได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน และยึดอาชีพสอนดนตรีด้วยกันอย่างมีความสุข

ภาพยนตร์เรื่องที่สอง “เซซากุ โนะ

ทชี่มะ” มีความหมายว่า “ภรรยาของเซสากุ” เป็นเรื่องของ “คาเนะ” ผู้หญิงคนหนึ่งที่ยอมไปเป็นเมียของเศรษฐีเพื่อช่วยครอบครัวที่ยากจน เมื่อสามีเศรษฐีตายลงเธอจึงรับสมบัติกลับมาอยู่บ้านเกิด แต่ผู้คนในหมู่บ้านต่างแสดงที่ทว่ารังเกียจเธอ ยกเว้นชายหนุ่มรูปงามนิสัยดีในหมู่บ้านที่ชื่อ “เซสากุ” ซึ่งรู้สึกสงสารเธอ ในที่สุด “เซสากุ” ก็ตัดสินใจแต่งงานกับ “คาเนะ” โดยไม่ใส่ใจต่อการคัดค้านของมารดาและคำนิทาของชาวบ้าน ต่อมา “เซสากุ” ถูกเกณฑ์ไปรบจนได้รับบาดเจ็บ เขาจึงกลับมาพักฟื้นที่หมู่บ้าน “คาเนะ” ไม่ต้องการให้ “เซสากุ” กลับไปรบอีก เธอไม่ต้องการให้เขาตาย เธอกลัวความโดดเดี่ยว ความรู้สึกกลัวนี้กลายเป็นอารมณ์ชั่ววูบที่ทำให้เธอตัดสินใจฆ่าตายของสามี “เซสากุ” จึงไม่สามารถไปร่วมรบได้ เธอถูกชาวบ้านรุมประชาทัณฑ์ และถูกจองจำโทษฐานที่ทำร้ายวีรบุรุษของประเทศ เมื่อถูกปล่อยตัวกลับมาอยู่หมู่บ้าน เธอจึงไปขอโทษสามีและระบายความรู้สึกให้ฟัง ซึ่งสามีก็เข้าใจและให้อภัย ทั้งสองจึงครองคู่กันต่อไปโดยไม่สนใจคำนิทาของชาวบ้าน

ส่วนเรื่องสุดท้ายเป็นเรื่อง “ฮานาโอกะเซซุ โนะ ทชี่มะ” หมายความว่า “ภรรยาของฮานาโอกะเซซุ” สร้างจากเรื่องของหมอลือชื่อฮานาโอกะเซซุ ที่อยู่ในจังหวัดวาคายามะ ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 18 เป็นเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นภรรยาของหมอลือที่เกิดมาในตระกูลหมอลือ เธอถือเอาแม่สามีเป็นตัวอย่างในการปรนนิบัติสามี แม่สามีจึงเริ่มมองเห็นเธอเป็นคู่แข่ง ในขณะที่สามีของเธอกำลังคิดค้นการผลิตยาสูบเพื่อใช้ให้เกิดประโยชน์ในการแพทย์ เธอกับแม่สามีจึงเป็นไม้อื้อไม่เมากันมาโดยตลอดจึงแย่งกันอาสาเป็นหนูทดลอง หมอลือจึงให้ทั้งคู่เป็นหนูทดลอง สำหรับแม่นั้นหมอลือใช้แข่งแพ้หรือชนะเป็นผยองโดยให้ในปริมาณที่มากกว่า แต่สำหรับภรณานั้นหมอลือใช้ผยองจริง ในที่สุดแม่สามีก็เสียชีวิตโดยรู้สึกภูมิใจว่าตัวเองชนะลูกสะใภ้เนื่องจากเป็นหนูทดลองในปริมาณที่มากกว่าแต่ไม่ได้รับผลกระทบอะไร และในวันหนึ่งภรณารู้ตัวว่าตนได้รับผลข้างเคียงทำให้ตาบอด เธอถือว่าเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ และรู้สึกมีความสุขเหลือเกินที่ได้เสียสละดวงตาของตนเพื่อความก้าวหน้าของสามี

“หนึ่งญี่ปุ่นเหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็น

ว่าการตาบอดเกิดจากการตัดสินใจของมนุษย์ไม่ว่าเรื่องแรกที่เป็นการเสียสละเพื่อแสดงความรักของชายหนุ่มที่มีต่อหญิงที่ตนรัก เรื่องที่สองทำให้สามีตาบอดด้วยความรัก ความห่วง เรื่องที่สามเป็นเรื่องของการเอาชนะระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ เรื่องราวเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องราวที่สะท้อนความรู้สึกของผู้หญิงในมุมมอง แสดงให้เห็นถึงความรัก โลก โกรธ หลง และความเห็นแก่ตัวของผู้หญิงที่เป็นชนวนก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมต่าง ๆ และเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นการชี้ให้เห็นว่ามนุษย์สามารถดำรงชีวิตต่อไปได้ แม้จะสูญเสียความสามารถในการมองเห็น ดวงตาไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์ ถึงจะสูญเสียดวงตาแต่มนุษย์ก็ยังสามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข”

ทัศนคติของคนยุโรปและเอเชียที่มีต่อภาพยนตร์แนวโศกนาฏกรรมญี่ปุ่นที่เกี่ยวกับคนตาบอด

ศาสตราจารย์โยโมตะคิดว่า มุมมองของคนยุโรปและคนเอเชียที่มีต่อภาพยนตร์นั้นน่าจะแตกต่างกัน จึงลองสังเกตปฏิกิริยาของผู้ชมภาพยนตร์จากการบรรยายในสถานศึกษาในประเทศต่าง ๆ เกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่อง “ซุนคินโซ” เรื่องของชายที่ยอมเป็นคนตาบอดเพื่อรับรู้ความทุกข์ของหญิงที่ตนรักซึ่งถือเป็นการพิสูจน์ความรักที่แท้จริง หรืออาจจะมองได้ว่าเป็นเพียงเพราะไม่อยากเห็นความอัปลักษณ์ของหญิงที่ตนรักเท่านั้น เขาพบว่านักศึกษาชาวอเมริกันไม่เข้าใจในประเด็นนี้ พวกเขาไม่มองว่า การแสดงความรักที่แท้จริงคือการยอมรับความจริง และหากการตาบอดทั้งสองคนจะทำให้ต้องดำรงชีวิตอย่างยากลำบาก คนปกติก็ควรต้องช่วยเหลือคนที่ตาบอด และการรักผู้หญิงที่ยังอัปลักษณ์อยู่เหมือนเดิมต่างหากที่เป็นการแสดงความรักที่แท้จริง ในขณะที่นักศึกษาชาวเกาหลีบางคนถึงกับหลั่งน้ำตาเนื่องจากซาบซึ้งกับความรัก ความเสียสละของชายหนุ่ม โดยบอกว่าเข้าใจอารมณ์ของชายหนุ่มเป็นอย่างดีและอยากให้ผู้ชายที่รักตนจริง ๆ แบบนี้

จากการศึกษาภาพยนตร์ต่าง ๆ ศาสตราจารย์โยโมตะพบว่า ภาพยนตร์เอเชียมักมีเนื้อเรื่องและมุมมองคล้าย ๆ กัน และพบว่ามุมมองที่มีต่อภาพยนตร์ของคนเอเชียก็จะคล้าย ๆ กัน แต่แตกต่างจากมุมมองของคนยุโรปเป็นอย่างมาก ทั้งนี้จะเกิดจากการที่มี

พุทธศาสนาเป็นพื้นฐานทางความคิด และประสบการณ์ในสังคมที่ใกล้เคียงกันดังที่กล่าวไว้ข้างต้น

ภาพยนตร์กับภาพลักษณ์ของแต่ละประเทศ

ศาสตราจารย์โยโมตะแสดงความเห็นว่า คนเรามักจะสรุปภาพลักษณ์ของแต่ละประเทศอย่างญี่ปุ่นหรือไทยผ่านภาพยนตร์ และมักยึดติดกับความคิดเหล่านั้นโดยไม่ศึกษาให้ถ่องแท้ “ภาพลักษณ์ของผู้หญิงญี่ปุ่นที่มีสถานะทางสังคมต่ำกว่าผู้ชายนั้น มักถูกถ่ายทอดจากบทความหรือภาพยนตร์ที่เขียนโดยชาวอเมริกาหรือชาวยุโรปซึ่งไม่รู้เรื่องจริง และแม้แต่ภาพลักษณ์ของไทยก็อาจถูกเข้าใจผิดจากภาพยนตร์หลาย ๆ เรื่อง เช่นกัน”

สภาพสังคมญี่ปุ่นในปัจจุบัน และรักแท้ในภาพยนตร์

ในปัจจุบัน ภาพยนตร์ญี่ปุ่นมักจะนำเสนอเรื่องราวของความรักที่บริสุทธิ์ เพราะปัจจุบันความรักที่บริสุทธิ์เป็นสิ่งที่หาได้ยากในสังคมญี่ปุ่น ซึ่งเป็นสังคมที่เด็กวัยรุ่นแยกเรื่องความรัก การแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์ออกจากกันเป็นคนละเรื่อง และเห็นว่าเรื่องเช็กส์เป็นเรื่องง่าย ๆ เป็นการค้า สามารถมีความสัมพันธ์ทางกายแต่ไม่มีความรัก ซึ่งศาสตราจารย์ได้ให้ความเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าเศร้า

ภาพยนตร์กับพันธกิจที่มีต่อสังคม

จากการพูดคุยกับศาสตราจารย์โยโมตะ อินุอิโกะ ข้างต้น อ. วรรณจักร สัตยานุรักษ์ ผู้อำนวยการศูนย์ญี่ปุ่นศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งเป็นผู้จัดงานในครั้งนี้ได้กล่าวสรุปไว้ว่า ภาพยนตร์ถึงจะมีเนื้อหารุนแรงหรือเป็นเรื่องเศร้า ก็ล้วนเป็นสิ่งที่กระตุ้นเตือนให้เราารู้สึกถึงพันธกิจที่มีต่อสังคม กระตุ้นให้คำนึงถึงความดี ความจริง ความงาม ซึ่งในปัจจุบันคนไทยไม่ค่อยนึกถึงพันธกิจที่มีต่อสังคมในลักษณะนี้อีกแล้ว และเนื่องจากภาพยนตร์เป็นเรื่องของจินตนาการ “ในฐานะนักศึกษา นักวิชาการ ควรต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมอย่างถ่องแท้ ไม่ควรให้กรอบความคิดใด ๆ มากำหนดให้เราคิดตามนั้นโดยไม่ศึกษาไตร่ตรองให้รอบคอบ”

Lecture by Prof. Yomota Inuhiko

Women and blindness in Japanese movies during the 1960s

Saranya Kongjit

On 1st April 2008, Chiang Mai University (Japanese Studies Center & the Office of Research and International Relations, Faculty of Humanities), the Consulate-General of Japan in Chiang Mai, API Fellowships Program, Institute of Asian Studies, Chulalongkorn University, and the Japan Foundation, Bangkok organized the lecture on **Blind Women in Movies and the Identities of Japanese Movies** by Prof. Yomota Inuhiko, a famous film researcher and critic. This article contains some parts of the lecture edited by Ajarn Saranya Kongjit, the interpreter and the lecturer of the Department of Japanese Language, Faculty of Humanities, Chiang Mai University.

Prof. Yomota Inuhiko and his research on films

Prof. Yomota has been doing his research on the history of Asian movies and East Asian movies. He spent two months in Bangkok to do a comparative study of Thai and Japanese ghost movies; in this study, he looked into Thai ghost movies in the present such as *Mae Nak Pra-ka-nhong* and *Baan Pee Popp*.

“There may be people in Japan who look down on ghost movies and label them as ridiculous stories. However, in my view, in order to understand the way of life

of people in a society, these ghost movies can be a significant instrument which could provide us a clearer picture of that society. At present, Thai movies are regarded as a kind of high art, but I will not look at their artistic aspect, I will see them as an entertainment.”

The difference between Asian movies and Hollywood movies

“Hollywood movies are popular around the world now. In these films, the demons are usually men who always threaten and harm women. However, in Thai films the demons are mostly women, beautiful women who are mothers. For example, a mother died while giving birth to her child, and later on her child suffered from the action of the cruel step-mother, then the spirit of the mother had to stay to protect her child. The other story is a sad story of a wife who kept waiting for her husband who fought at a battlefield; although she had died, her spirit still kept waiting at their home.”

The point that Prof. Yomota found interesting was the different idea on ghosts or demons between Hollywood films and Thai films. Hollywood usually sees ghosts as evil spirits which should be eliminated from human society, while Thai films seem to allow humans and spirits to live together; many Thai films even end with humans and ghosts living happily together and some of them are also comedy.

“In Hollywood films humans will chase and destroy demons, but in Thai movies there will be a monk who comes to preach to these ghosts and help them rebirth as human again. This means that Thais do not think that ghosts are scary,

but they tend to see motherhood in them and I am very interested in this concept.”

The similarity between Thai and Japanese films

“In Japan during the 1800s, there was a movie called “Ugetsu Monogatari” which means “the Legend of Rain and Moon”. It is a story about a man who wanted to become a Samurai. However, his many years of training were unsuccessful, One day, he returned home late at night and was welcomed by his wife and his children, his wife also prepared the clothes for him. However, when he woke up in the morning, it happened that he was in an uninhabited house, his wife and children were nowhere. Later on, the head of the village came to tell him the truth about his family who kept waiting for him. Then the man decided to build a shrine for them.”

When Prof. Yomota had an opportunity to see the movie “Nang Nak” by “Nonzee Nimibutr” in 1999, he felt very surprised by the coincidence of the story.

“I am not interested in the point that who copies the story from whom. Nevertheless, both Thais and Japanese practice Buddhism and also have the story of a soldier who had to leave his family for war. This similar social experience might result in a similar plot.”

The comparative view on European and Asian tragedy

Prof. Yomota suggested that in order to compare the outstanding characteristics of European and Asian films, one interesting subject might be movies in the genre of tragedy. Both European and Asian movies tend to pick up the stories of

blind people to tell to their audience. The interesting point is the concept that movie is a media that should be perceived by eyes, but why most tragedies choose to tell stories of blind people. The study into the story-telling of blind people in Europe and Asia, what are the differences and similarities, might show us important characteristics of each of their styles in European and Asian movies.

In his study of tragedy films, Prof. Yomota found that most of them portrayed blind people as the ones having good hearts. For example, in the silent movie “City Light” starring Charlie Chaplin, the story of a homeless man who got to know a blind flower-selling girl. At first, he felt pity for her, but later on the feeling turned into love. He tried to do everything he could in order to get money to cure her eyes. Finally, her eyes were cured and she could see things again. However, the girl didn’t believe that this homeless man was the one who had all along helped her, but when she touched his gentle hands, she finally recalled that these were the hands of the kind man who had helped her. In the end, she accepted him as he was and didn’t have any feeling against him anymore.

Prof. Yomota picked the movie “Oedipus” as another sample; it was a Greek tragedy, and it was the story of King Oedipus who killed his father in order to have the woman he loved without knowing that they were his father and his mother.

When the truth came to him, he decided to destroy his eyes in order to redeem his sin. This incident happened according to the prophecy, so it was destiny.

For Asian films, Prof. Yomota chose the well-known film, “The Mahabharata”, directed by Peter Brook to be an example. In this story, Princess Gandhari married Prince Dhritarashtra who was blind. She knew this fact just the night before their marriage, and felt pity for Prince Dhritarashtra that he would never be able to see her beauty. She decided to fold her eyes for the rest of her life in order to share the suffering of blindness that her husband had to hold.

“We can see that in European movies, blindness is destined by God; it was because of committing a sin, a punishment by God, and humans want to be cured from this suffering. In Asian movies, blindness occurs from human’s intention, and humans chose to live happily in that condition.”

Japanese tragedy films involving blind people

Prof. Yomota pointed out that there were many Japanese tragedy films about blind people, and these stories were also remade and screened again and again. Most of them were the stories about blind women. In order to give the clear picture of the characteristics of Japanese tragedy and its differences from Hollywood ones, he gave us the examples of tragedy films in Japan which involved blindness as follow.

The first example was “Shunkinsho”, the story of a blind girl named “Shunkin” who was a talented musician and music teacher, and because of her beauty, she was fascinated by many of her students. Unfortunately, a student whom she had turned down was enraged and splashed boiling water at her face. She lost her beauty and hid her face from everybody

even “Sasuke” who was her devoted student and servant since they were young. Sasuke who fell in love with her since he was young decided to destroy his own eyes in order to give her comfort that he could never see her ugly face anymore and share her suffering as a blind person. Then, they lived together and taught music together happily ever after.

The second movie was “Sesaku no tsuma” or “Sesaku’s wife”. It’s the story of “Kane”, a girl who decided to become the mistress of a rich man in order to support her poor family. After her rich husband died, Kane went back to her village with the wealth her husband had left for her, but she was unaccepted by the villagers. However, there was a kind-hearted man named “Sesaku” who felt pity for Kane and later decided to marry her, although his mother objected and other villagers criticized his decision. Afterwards, Sesaku had been conscripted for army service and was injured in the battlefield. He returned home to be treated from the injury. Kane didn’t want him to go back to the battlefield again because she feared that he would be killed and she would have to live alone afterwards. When this fear surged up, Kane decided to destroy her husband’s eyes so Sesaku would be unable to participate in the war. She was punished by the villagers and imprisoned for harming her husband who was a hero in war. In the end, Kane returned home and went to her husband to explain her feelings and ask for forgiveness from him. Her husband understood and forgave her, so both of them lived together happily without caring about the villagers’ criticisms.

The last movie was “Hanaoka Seishu no tsuma” or “Hanaoka Seishu’s wife”. It was made from the true story of a doctor named “Hanaoka Seishu” who lived in Wakayama during the 1800s. The film

showed the life of a woman who was the wife of a doctor in a doctors' family. She regarded her mother-in-law as the role model in serving her husband which made her mother-in-law see her as a rival. When her husband who had been trying to produce anaesthetic for medical purposes needed a guinea pig, both of them tried to offer themselves as a guinea pig. He decided to accept both of them. For his mother, the doctor gave her a higher dose of unarmful powder than the dose he gave to his wife, which was the real anaesthetic. Finally, his mother died with the proud feeling that in the end she had overcome her daughter-in-law as she was tested with a higher dose but wasn't harmed. Later on, the wife knew that she was going to be blind because of the side effects of the anaesthetic. She counted her blindness as her great victory and felt so happy to be able to sacrifice her eyes to the career progress of her husband.

"All these Japanese movies show us that blindness is human's decision. In the first movie you can see the action of sacrifice of the man for his beloved woman, in the second one, the woman made her husband blind because of her love and worry, and in the third movie, it is the competition between mother-in-law and wife. All these stories reflect the dark side emotions of women, showing the love, passion, anger and selfishness of women which are the cause of each tragedy that happened. The content mostly points that humans can live on though they have lost their sight. Eyes are not everything to humans. Although they have lost their eyes, they can still have a happy life."

Viewpoint of people in Europe and Asia on Japanese tragedy films about blindness

Prof. Yomota had an idea that Europeans' and Asians' viewpoints on films might be

different, so he tried to notice the feedback of the audience in each place that he went to give a lecture about the movie "Shunkinsho", which was about a man who decided to be blind in order to share the suffering of his beloved one. This action could be seen as the proof of true love and it might imply that this man just didn't want to see the ugly face of the woman he loved. He found that American students didn't understand this point of view. They thought that the action of true love was to face the truth, and if both of them being blind would result in difficulty, the person who had normal eyesight should take care of the blind one. In addition, they thought that true love should be proved, if the man was still in love with the woman, although she had lost her beauty. However, some Korean students couldn't hold back their tears as they were impressed by the protagonist's love and sacrifice. They said that they truly understood his feeling and wished that there would be someone who could love them like that.

From his study on films, Prof. Yomota discovered that Asian movies would have similar stories and points of view. He also found that the attitude on films of Asians was much different from that of Europeans. The reason of the similarities among Asian films might derive from the similar background in Buddhism and similar social circumstances.

Movies and the image of the countries

When discussing images of countries such as Thailand or Japan, Prof. Yomota expressed his idea that the general people tend to hold on to the images of countries from movies that they watch, sometimes without thoroughly deliberating. "The idea that Japanese women have lower social status than men usually comes from articles

or movies produced by uninformed American or Europeans. Sometimes the image of Thailand is distorted in some movies as well."

Japanese society nowadays, and true love in Japanese movies

Nowadays, Japanese movies tend to focus on the idea of true love. It seems that at present true love can rarely be found in Japanese society in which young people separate love, marriage and sex from each other. Young people can have sex without being in love, or even use it for sale. Prof. Yomota considered this trend as quite a sad situation.

Movies and social responsibilities

After the lecture, Ajarn Attachak Sattayanurak, Director of the Center of Japanese Studies, Faculty of Humanities, Chiang Mai University, the organizer of this event, concluded this afternoon by saying that although some movies had violent or sad stories, all of them could remind us of our social responsibilities and encourage us to think about the truth, goodness, and beauty in our lives because nowadays Thai people seem to forget their social responsibilities. Ajarn Attachak added that when we watch movies, "as a student or a scholar, we should try to look clearly into that subject and study more, and not let any set of ideas control our thoughts before deliberately considering it."

โครงการแลกเปลี่ยนเยาวชน ระหว่างประเทศญี่ปุ่นและกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก

(Japan-East Asia Network of Exchange
for Students and Youths Programme)

สืบเนื่องจากการประชุมสุดยอดผู้นำเอเชียตะวันออกครั้งที่ 2 ซึ่งจัดขึ้นเมื่อเดือนมกราคม 2550 ที่ประเทศฟิลิปปินส์ที่ผ่านมา ทางรัฐบาลญี่ปุ่นจึงได้ริเริ่มโครงการแลกเปลี่ยนเยาวชนระหว่างประเทศญี่ปุ่นและกลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออก โดยเชิญเยาวชนจากประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมโครงการทั้งสิ้นปีละ 6,000 คน เป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากปี พ.ศ. 2550 เพื่อเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างเยาวชนซึ่งจะเป็นอนาคตของชาติต่อไปในการนี้ เจแปนฟาวน์เดชั่นได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการจัดการโครงการ JENESYS ต่าง ๆ ภายใต้กรอบการทำงานของหน่วยงานที่เน้นด้านการแลกเปลี่ยนทางศิลปะ - วัฒนธรรม, การสนับสนุนการเรียนรู้ - การสอนภาษาญี่ปุ่น และการส่งเสริมการทำวิจัยด้านญี่ปุ่นศึกษาและการแลกเปลี่ยนทางภูมิปัญญาระหว่างประเทศ โดยมีรายละเอียดของโครงการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

ด้านญี่ปุ่นศึกษาและการแลกเปลี่ยนทางภูมิปัญญาระหว่างประเทศ

(1) โครงการสัมมนานานาชาติ JENESYS ในหัวข้อ “สู่ความเป็นประชาคมเอเชียตะวันออก: การข้ามพ้นความหลากหลายทางวัฒนธรรม”, วันที่ 10 - 19 ธันวาคม 2550 ณ กรุงโตเกียว, ญี่ปุ่น

ผู้เข้าร่วมโครงการจากประเทศไทยคือ

- 1.) รศ. สุรัชย์ หวันแก้ว ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 2.) คุณเบญจรัตน์ แซ่ฉั่ว รักษาการผู้อำนวยการ สำนักงานสิทธิมนุษยชน ศึกษาและการพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล
- 3.) คุณฉลองขวัญ ธารารายุส อติตเจ้าหน้าที่โครงการประจำกรมยุโรป กระทรวงการต่างประเทศ ขณะนี้ได้รับทุนจากรัฐบาลไทยไปศึกษาต่อปริญญาโททางด้านการพัฒนาระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ประเทศอังกฤษ

(2) โครงการแลกเปลี่ยนผู้นำ เยาวชนทางด้านสิ่งแวดล้อม

JENESYS East Asia Future Leader Program (Youth Exchange)

under the theme “Environment: Symbiosis with Nature, and a Sustainable Society”, วันที่ 3 - 16 มิถุนายน 2551 ประเทศญี่ปุ่น

ผู้เข้าร่วมโครงการจากประเทศไทยคือ

- 1.) คุณฐิตินันท์ ศรีสถิตย์ เจ้าหน้าที่กองบรรณาธิการ นิตยสารโลกสีเขียว
- 2.) คุณวรวรรณ ชายไพฑูรย์ รองนักวิจัย สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย
- 3.) คุณดลนภา เอมอินทร์ ครูสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น วิชาวิทยาศาสตร์ โรงเรียนอนุบาลค่ายบางระจัน จ.สิงห์บุรี
- 4.) คุณฤทธิรงค์ เจริญวัฒน์มงคล ครูสอนระดับประถมศึกษา ตอนปลาย วิชาวิทยาศาสตร์ โรงเรียนรุ่งอรุณ กรุงเทพฯ

(3) โครงการแลกเปลี่ยนผู้นำเยาวชนทางด้านการย้ายถิ่นฐานของ แรงงานข้ามชาติ JENESYS East Asia Future Leader Program

(Group A) “Migration in Asia and Oceania: Towards a Win-Win and WIN Scheme for the Origin-Destination Countries and for the Migrants themselves”, วันที่ 17 - 27 กรกฎาคม 2551 ประเทศญี่ปุ่น

ผู้เข้าร่วมโครงการจากประเทศไทยคือ

คุณวิปัญจิตร เกตุญาติ, ผู้จัดการโครงการแรงงานข้ามชาติ, องค์การระหว่างประเทศเพื่อการย้ายถิ่นฐาน ประจำประเทศไทย

(4) โครงการแลกเปลี่ยนผู้นำเยาวชนทางด้านศิลปวัฒนธรรม เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนเมือง

JENESYS East Asia Future Leader Program (Group B)

“Urban Planning Inspired by Culture: The Potential of Creative Cities”, วันที่ 29 กรกฎาคม - 7 สิงหาคม 2551, ประเทศญี่ปุ่น

ผู้เข้าร่วมโครงการจากประเทศไทยคือ

คุณกรินทร์ กลิ่นขจร อาจารย์ประจำภาควิชาการวางผังเมืองและภูมิภาค สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

(5) โครงการวิจัยด้านญี่ปุ่นศึกษาสำหรับนิสิต/นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา The Japan Foundation/JENESYS Special Invitation Program for Graduate Studies

ผู้เข้าร่วมโครงการจากประเทศไทยคือ

- 1.) คุณณัฐพงศ์ พบสมัย บัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 2.) คุณอัจฉรา อังตระกูล บัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท คณะอักษรศาสตร์ (สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ด้านการแลกเปลี่ยนทางศิลปะ – วัฒนธรรม

โครงการแลกเปลี่ยนผู้นำเยาวชนทางด้านศิลปะและนักออกแบบ

“JENESYS Program: Invitation Program for Artists and Designers 2007/2008,” วันที่ 25 มิถุนายน – 25 สิงหาคม 2551, ประเทศญี่ปุ่น

ผู้เข้าร่วมโครงการจากประเทศไทยคือ

คุณปรัชญา พิณทอง
ศิลปินอิสระทางด้านทัศนศิลป์และการออกแบบศิลปะสื่อจัดวาง

ด้านการศึกษาภาษาญี่ปุ่น

(1) โครงการ JENESYS: Japanese – Language Program for University Students in East Asia

- 1.) คุณศรินทิพย์ จิตตประภา มหาวิทยาลัยบูรพา
- 2.) คุณจันแพรว โตโพธิ์กลาง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 3.) คุณภาณุวัฒน์ ลำไสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
- 4.) คุณณัฐธิดา สิทธิเวทยานนท์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- 5.) คุณเพทาย ธนสารธาดา มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

(2) โครงการ JENESYS: 2008 Special Invitation Program for Japanese – Language Teachers

- 1.) คุณรุ่งรัตน์ กิตติขจร โรงเรียนกำแพงเพชรพิทยาคม จ.กำแพงเพชร
- 2.) คุณนงลักษณ์ อริยะดิบ โรงเรียนอุดรดิตถ์ดรุณี จ.อุดรดิตถ์
- 3.) คุณณิษฐา พิรารัตน์ โรงเรียนเวียงป่าเป้าวิทยาคม จ.เชียงราย
- 4.) คุณสุภาภรณ์ ชื่นสวัสดิ์ โรงเรียนชลกันยานุกูล จ.ชลบุรี
- 5.) คุณชนิดา โชคเหมาะ โรงเรียนเดชอุดม จ.อุบลราชธานี
- 6.) คุณจริญญา ศรีแก้ว โรงเรียนขุนหาญวิทยาสรรค์ จ.ศรีสะเกษ
- 7.) คุณเกรียงชัย อนิสงค์ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ปัตตานี จ.ปัตตานี
- 8.) คุณจรรยา เกื้อนุกูล โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จ.พิษณุโลก
- 9.) คุณพิชัย เหลืองอรุณ โรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ กรุงเทพฯ
- 10.) คุณพรลภัส ยะปวง โรงเรียนบัว จ.น่าน

(3) โครงการ JENESYS: Japanese – Language Program for University Students (College in Japan)

- 1.) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น 10 คน
- 2.) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร 10 คน
- 3.) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒฯ 10 คน
- 4.) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา 10 คน

(4) โครงการจัดส่งครูชาวญี่ปุ่นเพื่อช่วยสอนภาษาญี่ปุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา

- 1.) Ms. Makiko INOBUCHI โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กทม.
- 2.) Ms. Sachika SUGIMOTO โรงเรียนสีกัน (วัดน่านนันทอุปถัมภ์) กทม.
- 3.) Ms. Naomi MURABAYASHI โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบวรนิเวศ-ศาลายาในพระสังฆราชูปถัมภ์ นครปฐม
- 4.) Mr. Yasuhiro YASHIMA โรงเรียนนวมินทราชูทิศ สวนกุหลาบวิทยาลัย สมุทรปราการ
- 5.) Ms. Ryoko MATSUDA โรงเรียนสมุทรปราการ สมุทรปราการ
- 6.) Ms. Kaori ENDO โรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์” ชลบุรี
- 7.) Ms. Takae SUGAWARA โรงเรียนดำรงราษฎร์สงเคราะห์ เชียงราย
- 8.) Ms. Yoko MATSUNO โรงเรียนอุดรดิตถ์ดรุณี อุดรดิตถ์
- 9.) Ms. Yukiko MIZUTANI โรงเรียนสุนารีวิทยา นครราชสีมา
- 10.) Mr. Hiroshi NAKAYAMA โรงเรียนบึงกาฬ หนองคาย

Outline of Japan – East Asia Network of Exchange for Students and Youths (JENESYS) Programme

In the pursuit of ASEAN Regionalism and Economic Integration, the importance of investing in the youths has repeatedly been acknowledged not only by the ASEAN Member Countries, but also by the Dialogue Partners. Then, former Prime Minister of Japan, H.E. Mr. Shinzo Abe, announced at the Second East Asia Summit (EAS) held respectively in the Philippines in January 2007 that Japan would invite approximately 6,000 young people to Japan mainly from the EAS member states (ASEAN, Australia, China, India, New Zealand, the ROK) every year for the next five years in order to strengthen solidarity in East Asia through the promotion of mutual understanding among the younger generations in the region.

Based on this plan, the Government of Japan has launched the Japan-East Asia Network of Exchange for Students and Youths (JENESYS) Programme since fiscal year 2007, and the Japanese government decided to contribute USD 196 million to the ASEAN Secretariat under the Japan – ASEAN Integration Fund (JAIF) for the implementation of the JENESYS Program. Various kinds of exchange programs including inviting and dispatching youths have been implementing in cooperation with concerned countries and organizations.

เชื้อเพื่อภาพประกอบโดยคุณฐิตินันท์ ศรีสถิตย์ ผู้เข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนผู้นำเยาวชนด้านสิ่งแวดล้อมที่ประเทศญี่ปุ่น 3-16 มิถุนายน 2551

Introducing new staff at JFBKK

Ms. Masako Umeeda

Ms. Masako Umeeda, currently Head of Arts and Culture Department, has been working at the Japan Foundation, Bangkok since May 23, 2008. She joined the Japan Foundation in 2001. Since then, she has acquired experience in the “Intellectual Exchange” area, and gathering and analyzing information necessary for the development of the Foundation’s regional strategy.

Ms. Umeeda says:

“It is my great pleasure to work for the two countries of quite interesting and rich histories, Thailand and Japan. Especially since this is my first assignment overseas.

I believe that our two nations, both members of the Asian region which is still in significant growth but has many problems to be solved at the same time, can work more closely in many spheres, which might result in the great contribution to the region.

I hope mutual understanding through cultural exchange programs will help such a collaboration between our two countries.”

แนะนำเจ้าหน้าที่ใหม่ของเจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ

คุณมาซาโกะ อุเมเอเดะ เริ่มทำงานที่เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ ตั้งแต่วันที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2551 ที่ผ่านมามีตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายศิลปะและวัฒนธรรม เธอเข้าทำงานกับเจแปนฟาว์นเดชัน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 และเก็บเกี่ยวประสบการณ์ด้านการแลกเปลี่ยนทางวิชาการ รวมถึงรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งช่วยในการวางแผนการทำงานในภูมิภาคต่าง ๆ ของเจแปนฟาว์นเดชัน

คุณอุเมเอเดะอยากจะกล่าวกับผู้อ่านญี่ปุ่นสารว่า “ดิฉันรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ทำงานให้กับสองประเทศซึ่งมีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานและน่าสนใจอย่างประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครั้งนี้เป็นการทำงานในต่างประเทศครั้งแรกของดิฉัน

ดิฉันเชื่อว่าเราทั้งสองประเทศซึ่งต่างเป็นชาติสมาชิกของภูมิภาคเอเชียที่ยังคงมีการเติบโตอย่างชัดเจน หากแต่ก็มีปัญหามากมายให้ต้องแก้ไขในเวลาเดียวกัน เราสามารถทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดมากขึ้นได้ในหลายด้าน ซึ่งน่าจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อภูมิภาคนี้

ดิฉันหวังว่าความเข้าใจซึ่งกันและกันที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม จะช่วยให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศทั้งสองของเราได้”

Activity Report

การประชุมวิชาการระดับชาติของเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทยครั้งที่ 2 “ก้าวต่อไปของความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่น”

คณะกรรมการเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษาแห่งประเทศไทย (Japanese Studies Network – Thailand) ร่วมกับสถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดให้มีการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 2 ในหัวข้อ “ก้าวต่อไปของความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่น” วันพฤหัสบดีที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2551 ณ อาคารมหาจุฬาลงกรณ์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนผลงานทางวิชาการระหว่างนักวิจัย อาจารย์ และนักศึกษาระดับปริญญาโท ทางด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์ อีกทั้งเป็นการกระชับความสัมพันธ์เครือข่ายของผู้เชี่ยวชาญด้านญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทย ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น การประชุมในครั้งนี้มีผู้สนใจเข้าฟังทั้งสิ้นเกือบ 120 คน และมีการนำเสนอผลงานวิจัยและงานวิชาการใหม่ ๆ มากมาย

The 2nd Annual Conference of Japanese Studies Network – Thailand - Japanese Studies Network – Thailand (JSN-Thailand) with close collaboration of Japanese Studies Program, the Institute of Asian Studies, Chulalongkorn University organized the second annual conference, entitled “Next Step of Thailand – Japan Relationship” on 8th May 2008. The objectives were to foster and deepen the understanding of Japan in various disciplines including history, economics, politics, international relations, socio-culture, education, language and literature, as well as to promote networking among Thai scholars, researchers and graduate students in Japanese Studies. There were approximately 120 participants attending the conference, and it got a lot of attention to develop a new frontier of research.

(ส่วนหนึ่งของผลงาน
ที่ได้รับรางวัลดีเด่น)

1

ด.ญ. ดวงพร เจริญ

ร.ร. สุเหร่าศาลาลอย กรุงเทพฯ

2

ด.ญ. พุกษชาติ ประทุมพันธ์

ร.ร.สุพรรณภูมิ สุพรรณบุรี

1
จบ
ชมแรงเรือใบแดง
น้ำพุร้อนที่เขื่อน
หรืออุทยานแห่งชาติ

2
จบ
ส่วนมากของสัตว์
ที่กินเนื้อจะล่าเหยื่อ
และกินเนื้อสัตว์

Notice

นิทรรศการบทกลอนไฮกุ 2551 ในหัวข้อ “ลม”

1-26 กรกฎาคม 2551 / อาร์ตสเปซ เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ

Jul

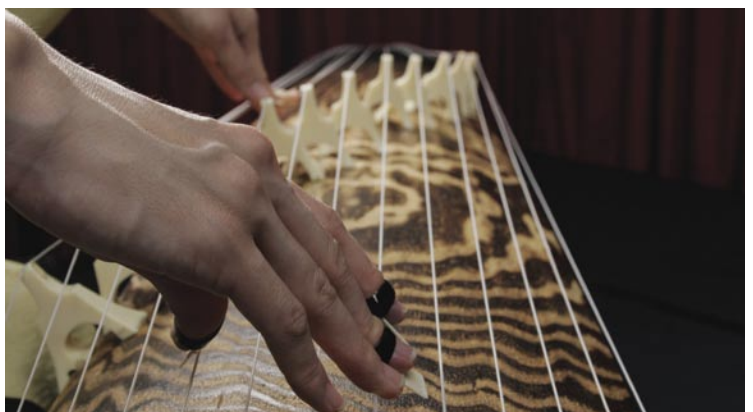
สายลมพัดแผ่วพลี
ก่อนเมฆลอยละลิ่วเล่นลม
นอนชมนิทานฟ้า (หนึ่งในผลงานที่ได้รับรางวัล)

เชิญชมผลงานบทกลอนไฮกุจากจินตนาการและความสามารถของเด็กไทย
จำนวน 50 จำนวนซึ่งได้รับประทานรางวัลจากพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี
พระวรราชาทินัดดามาตุ จากการประกวดบทกลอนไฮกุสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ตอนปลาย ประจำปี พ.ศ. 2551 ในหัวข้อ “ลม” จัดโดยสายการบินเจแปนแอร์ไลน์
และเจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ

Haiku Exhibition 2008 - “Wind”

1 – 26 July 2008 / Art Space, the Japan
Foundation, Bangkok

The exhibition will present 50 winning entries from
the 2008 Haiku Contest entitled “Wind” organized by
Japan Airlines International and the Japan Foundation,
Bangkok. This contest was participated by Thai
elementary school students nationwide.

คอนเสิร์ตในบ้าน ครั้งที่ 2 – โคโตะ / ขลุ่ยไทย และเครื่องดนตรีสากล

Jul

วันเสาร์ที่ 26 กรกฎาคม 2551 / เวลา 15.00 น. / ห้องประชุมใหญ่ เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ

บัตรราคา 200 บาททุกที่นั่ง เปิดจำหน่ายแล้วที่เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ และสมาคมพัฒนาเด็กและเยาวชน

เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ ร่วมกับสมาคมพัฒนาเด็กและเยาวชน จัดคอนเสิร์ตการกุศลโดยจะนำรายได้ไม่หักค่าใช้จ่ายมอบให้สมาคม
พัฒนาเด็กและเยาวชน การแสดงแบ่งเป็น 2 ภาค ภาคแรกเป็นการบรรเลงเพลงญี่ปุ่นและไทยโดยเปียโน ไวโอลิน และเชลโล่ ร่วมด้วยคณะนักร้อง
ประสานเสียง ภาคหลังเป็นการบรรเลงเพลงพระราชนิพนธ์และเพลงอมตะโดย อาจารย์ธนิสร์ ศรีกลิ่นดี บรรเลงขลุ่ยไทย ประชัน โคโตะญี่ปุ่น

The 2nd House Concert – Koto / Klui and other western instruments

Sat 26 July 2008 at 3 p.m. / the Main Hall of the Japan Foundation, Bangkok

Ticket price: 200 baht, available at the Japan Foundation, Bangkok and Children and Youth Development Association (CYDA)

This charity concert is organized by the Japan Foundation, Bangkok in coordination with Children and Youth Development Association
(CYDA) and the proceeds from the ticket selling will go to CYDA. The concert will consist of 2 parts. Part I will be performed by piano, violin, and
Cello. Part II will be performed by Koto and Thai flute by our guest musician, **Acharn Thanis Sriklindee**, whose album entitled “His Majesty
the King’s Compositions in honour of His Majesty the Great Artist” is warmly welcomed by music lovers at present.

Notice

นิทรรศการการ์ตูนเอเชียครั้งที่ 11 “วัฒนธรรมของเยาวชนในเอเชีย”

31 กรกฎาคม – 25 สิงหาคม 2551 / อาร์ตสเปซ เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ

Aug

วัยรุ่นในศรีลังกามีวิถีชีวิตที่แตกต่างกับวัยรุ่นในญี่ปุ่นอย่างไรบ้าง? แล้ววัยรุ่นในเมืองไทยสนใจสิ่งเดียวกันกับวัยรุ่นในฟิลิปปินส์หรือเปล่า? พบคำตอบได้จากภาพการ์ตูน 75 ภาพจากฝีมือของนักเขียนการ์ตูนชั้นนำจาก 10 ประเทศในเอเชีย อาทิเช่น เวียดนาม ศรีลังกา จีน ญี่ปุ่น อินเดีย ไทย ฯลฯ ซึ่งจะสะท้อนให้เราได้เห็นสภาพสังคม วิถีชีวิต และความสนใจของเยาวชนในแต่ละประเทศผ่านมุมมองที่แบบคาบและขบขันของนักเขียนการ์ตูนแต่ละคน

The 11th Asian Cartoon Exhibition “Asian Youth Culture”

31 July – 25 August 2008 / Art Space,
the Japan Foundation, Bangkok

Are young people in Thailand and the Philippines interested in the same things? What are the differences in the lifestyles of the youths in China and Sri Lanka? Find your answers in the 11th Asian Cartoon Exhibition showing 75 cartoon pictures by 10 leading cartoonists from 10 nations in Asia. Their works as amusing and insightful will give us a look into the societies, lifestyles and interests of young people in our neighboring countries.

สัมมนาเชิงปฏิบัติการ “ประเพณีและการเปลี่ยนแปลง ของวัฒนธรรมสิ่งทอในญี่ปุ่นและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้”

Aug

ศูนย์นวัตกรรมไหม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จะจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการทอผ้าไหม 2551 ระหว่างวันที่ 28 ถึง 29 สิงหาคม พ.ศ. 2551 นี้ เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถในฐานะ “มารดาแห่งผ้าไหมไทย” และเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยี อีกทั้งสนับสนุนประเพณีในการทอผ้าไหมทั่วทั้งภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และประเทศเพื่อนบ้าน เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ ให้การสนับสนุนกิจกรรมครั้งนี้โดยเชิญ ศาสตราจารย์ชิโนบุ โยชิโมโตะ จากพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์วิทยาแห่งชาติ ประเทศญี่ปุ่น มาบรรยายในหัวข้อ “ประเพณีและการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมสิ่งทอในญี่ปุ่นและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้”

“Workshop for Weaving Silk Textiles 2008”

The Silk Innovation Center, Mahasarakham University will hold the “Workshop for Weaving Silk Textiles 2008” from August 28 to 29 to celebrate H.M. Queen Sirikit as “the Mother of Thai Silk” and to support the development of technology and the traditions of silk weaving throughout Southeast Asia and neighboring countries. The Japan Foundation, Bangkok will sponsor the invitation of Prof. Shinobu Yoshimoto, National Museum of Ethnology in Japan. He will make a speech titled “Tradition and Change of Weaving Culture in Japan and Southeast Asia.”

Notice

นิทรรศการภาพเคลื่อนไหวโดย ทาคาฮิโระ ฮายาคาวะ - Asian Animation and Animism -

Sep - Oct

4 กันยายน - 22 ตุลาคม พ.ศ. 2551 / อาร์ตสเปซ เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ

ทาคาฮิโระ ฮายาคาวะ เกิดเมื่อ พ.ศ. 2522 เคยได้รับรางวัลระดับชาติและนานาชาติจากเวทีการประกวดชั้นนำ เช่น Asia Digital Art Award จากประเทศญี่ปุ่น และรางวัล Arts Electronica จากประเทศออสเตรีย นับว่าเป็นหนึ่งในนักสร้างภาพยนตร์อนิเมชันรุ่นใหม่ที่น่าจับตามอง งานของทาคาฮิโระ ฮายาคาวะ ผสมผสานการวาดภาพด้วยมือและการสร้างภาพเคลื่อนไหวจากคอมพิวเตอร์เข้าด้วยกัน คำสำคัญของเขา คือคำว่า “Animation” “Animism” และ “Anima” โดยมีพื้นฐานมาจากคุณลักษณะของประเทศในเอเชียรวมทั้งญี่ปุ่น ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น “โลกแห่งจิตวิญญาณ”

นิทรรศการครั้งนี้จะจัดแสดงผลงานของเขา 4 ชิ้น คือ “KASHIKOKIMONO” “AUN NIJI” “UNSAN MUSHO” และ “EN”

An Animation Exhibition by Takahiro Hayakawa

-Asian Animation and Animism-

4 September - 22 October 2008 / Art Space, the Japan Foundation, Bangkok

Takahiro Hayakawa was born in 1979. Having received many national and international awards at the world-renowned competitions such as Asia Digital Art Award in Japan and Arts Electronica in Austria, he is an animation filmmaker of a new blood and emerging generation.

His works are a combination of hand-drawn animation and computer-based generative animation in the form of organic expression. His keywords are “animation”, “animism” and “anima” based on a motif of Asian countries including Japan which are entitled, “the world of spirit”.

At this exhibition the four works that will be shown are: “KASHIKOKIMONO” “AUN NIJI” “UNSAN MUSHO” and “EN”.

ชมฟรี
คอนเสิร์ต

“UNIT ASIA” JAZZ CONCERT (IN CHIANG MAI)

Nov

ต้นเดือนพฤศจิกายน 2551 / E.C. Court มหาวิทยาลัยพายัพ วิทยาเขตแก้วนารัฐ จ.เชียงใหม่

เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ ร่วมกับสถานกงสุลใหญ่ญี่ปุ่น ณ นครเชียงใหม่, วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยพายัพ วิทยาเขตแก้วนารัฐ และสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นในพระบรมราชูปถัมภ์สำนักงานภาคเหนือ จัดคอนเสิร์ต “UNIT ASIA” JAZZ CONCERT (IN CHIANG MAI) นำโดย อิซาโอะ “ซังคิจิ” มียوشي (เข้าชมฟรี)

Free Concert “UNIT ASIA” JAZZ CONCERT (IN CHIANG MAI)

The Japan Foundation, Consulate-General of Japan in Chiang Mai, College of Music, Payap University Kaew Nawarat Campus and Old Japan Students Association Northern Regional Office will jointly organize “UNIT ASIA” JAZZ CONCERT (IN CHIANG MAI) led by Isao “Sankichi” Miyoshi in early November 2008 at E.C. Court Auditorium, Payap University Kaew Nawarat Campus. (Admission free) C

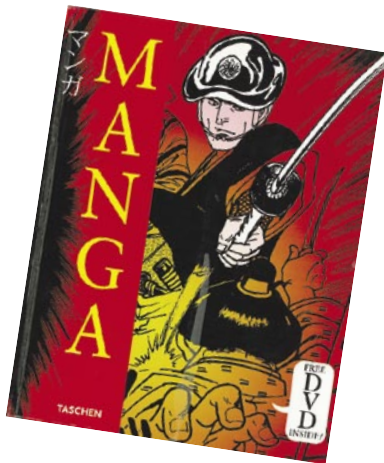
สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานกิจกรรมต่าง ๆ ของเจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ ได้ที่ 02-260-8560~3 เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th นิทรรศการซึ่งจัดแสดงที่ อาร์ตสเปซ เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ เปิดให้เข้าชมระหว่างวันจันทร์-ศุกร์ 09.00-19.00 น. และวันเสาร์ 09.00-17.00 ปิดวันอาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์

For further information please call the Japan Foundation, Bangkok Tel. 02-260-8560~3 www.jfbkk.or.th

Opening hours of the exhibitions held at JFBKK: Mon-Fri 09.00-19.00, Sat 09.00-17.00, close on Sunday and public holidays.

Librarian Recommended

Books

Manga

ผู้เขียน: Masanao Amano

บรรณาธิการ: Julius Wiedemann

ISBN: 3-8228-2591-3

เลขเรียกหนังสือ: E726.1 A4M3

หนังสือเล่มหนากว่า 500 หน้าเล่มนี้นำเสนอผลงานและประวัติของนักเขียน Manga ญี่ปุ่นถึง 140 คน นับตั้งแต่ Tezuka Osamu, Fujiko Fujio, Adachi Mitsuro และนักเขียนคนอื่น ๆ ในอีกหลายแนวทาง โดยตีพิมพ์ทั้งภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมันในเล่มเดียวกัน

Japanese Art after 1945:

Scream Against the Sky

ผู้เขียนหลัก: Alexandra Munroe

ISBN: 0-8109-2593-1

เลขเรียกหนังสือ: E702.16 M8J3

รวบรวมบทความและภาพประกอบซึ่งแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการและเอกลักษณ์ของศิลปะแนว อวองการ์ด (Avant-garde) ของญี่ปุ่น นับตั้งแต่ปี 1945 ซึ่งเต็มไปด้วยจิตวิญญาณของอิสรภาพและการแสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเอง หนังสือเล่มนี้ประกอบไปด้วยบทความทั้งที่เขียนโดยภัณฑารักษ์ชาวตะวันตกและบทความซึ่งแปลมาจากภาษาญี่ปุ่นเขียนโดยนักวิจารณ์ศิลปะชาวญี่ปุ่น อีกทั้งบทความรวมข้อคิดเห็นจากศิลปินญี่ปุ่นจากหลากหลายยุค

The Midnighteye Guide to

New Japanese Film

ผู้เขียน: Tom Mes and Jasper Sharp

ISBN: 1-880656-89-2

เลขเรียกหนังสือ: E778.21 M4M5

ผู้เขียนกล่าวไว้ในบทนำว่าหนังสือเล่มนี้มีจุดเริ่มต้นจากช่วงเวลา 4 ปีที่ได้ชมและเขียนถึงภาพยนตร์ญี่ปุ่นร่วมสมัยลงเว็บไซต์ MidnightEye.com หนังสือให้รายละเอียดและข้อมูลของผู้กำกับญี่ปุ่นร่วมสมัย 20 คน รวมถึงบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของพวกเขาจำนวน 97 เรื่อง

Magazine

Japan World

“เจแปน เวิลด์ นะอะนิ” เป็นนิตยสารรายเดือน สัปดาห์ประจำเล่มนำเสนอเรื่องราวหลากหลายเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น ตั้งแต่ตำนานผีปิศาจญี่ปุ่นไปจนถึงการนำเที่ยวเทศกาลในฤดูหนาวที่ฮอกไกโด ส่วนคอลัมน์ต่าง ๆ ในเล่มนั้นก็นำเสนอวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างงานประเพณี เทศกาล วันสำคัญ อาหารญี่ปุ่น กีฬาเคนโด วิธีแต่งชุดกิโมโน การพับโอริกามิ ประวัติดาราศาสตร์ญี่ปุ่นและเนื้อเพลงภาษาญี่ปุ่น รวมถึงการสัมภาษณ์คนญี่ปุ่นซึ่งได้สัมผัสกับประเทศไทย แนะนำหนังสือเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น และภาพยนตร์ญี่ปุ่นที่จัดฉายในเมืองไทย C

July - September 2008

July : Sports

There is NO film showing on Friday 25 July due to preparation of House Concert.

Free & Easy Special Version
(釣リバカ日誌S [スペシャル])
บันทึกไ้บ้าตลกปลาภาคพิเศษ
106 mins
Tue 1 Jul. 2008
18:30
Directed by MORISAKI Azuma (森崎東)

Aiki (アイキ)
ไอคิ
119 mins
Fri 4 Jul. 2008
18:30
Directed by TENGAN Daisuke
(天願大介)

The Yamashita Story (山下少年物語)
ยามาชิตะยอดดงโต
101 mins
Fri 11 Jul. 2008
18:30
Directed by MATSUBAYASHI Sokei
(松林宗恵)

Kohei's Race (福本耕平かく走りき)
โคเฮะ
113 mins
Tue 15 Jul. 2008
18:30
Directed by KUBOTA Suguru
(久保田傑)

Sadako Story (千羽づる)
ซาตากะกับนกกระเรียนพันตัว (1989)
96 mins
Tue 5 Aug. 2008
18:30
Directed by KOYAMA Seijiro
(神山征二郎)

Faraway Sunset (千羽づる)
อัสดงคตที่ห่างไกล (1992)
119 mins
Fri 8 Aug. 2008
18:30
Directed by KOYAMA Seijiro
(神山征二郎)

Moving (お引越し)
ย้ายบ้าน (1993)
124 mins
Fri 15 Aug. 1993
18:30
Directed by SOMAI Shinji
(相米慎二)

Deciduous Tree (落葉樹)
ใบไม้ร่วง (1986)
106 mins
Tue 19 Aug. 2008
18:30
Directed by SHINDO Kaneto
(新藤兼人)

Like Ashura (阿修羅のごとく)
เหมือนอสูร (2003)
106 mins
Fri 22 Aug. 2008
18:30
Directed by MORITA Yoshimitsu
(森田芳光)

Acacia Walk (アカシアの道)
ทางสายดอกอะเคเซีย (2003)
90 mins
Fri 29 Aug. 2008
18:30
Directed by MATSUOKA Jyoji
(松岡錠司)

August : Mother

A Promise (人間の約束)
คำมั่นสัญญา (1986)
124 mins
Fri 1 Aug. 2008
18:30
Directed by YOSHIDA Kiju
(吉田喜重)

September: Friendship

The Pale Hand (白い手)
มือที่ซีดขาว (1990)

100 mins

Tue 2 Sep. 2008

18:30

Directed by KOYAMA Seijiro
(神山征二郎)

Muddy River (泥の河)
แม่น้ำโคลน (1981)

105 mins

Fri 5 Sep. 2008

18:30

Directed by OGURI Kohei
(小栗康平)

Waiting for You Akira (まっました転校生)
หนูน้อยอะกิระที่ทุกคนรอคอย (1985)

97 mins

Fri 12 Sep. 2008

18:30

Directed by FUJII Katsuhiko
(藤井克彦)

Takeshi Childhood Day (少年時代)
ชีวิตวัยเด็ก (1990)

117 mins

Tue 16 Sep. 2008

18:30

Directed by SHINODA Masahiro
(篠田正浩)

Rock Requiem (ロックよ、静かに流れよ)
แด่เพื่อนรัก... ด้วยเพลงร็อก (1988)

100 mins

Fri 19 Sep. 2008

18:30

Directed by NAGASAKI Shunichi
(長崎俊一)

Misty Kid of Wind (風の又三郎・ガラス
のmant) มะตะขานูโงะ จ้าวแห่งลม (1989)

107 mins

Fri 26 Sep. 2008

18:30

Directed by ITO toshiya
(伊藤俊也)

คุณอยากอ่านอะไรในญี่ปุ่นสาร?

คุณคิดเห็นอย่างไรกับ ญี่ปุ่นสาร?

What do you want to read about and see in Japan Letter?

โปรดส่งคำแนะนำและความคิดเห็นของคุณมาได้ที่นี่

Please send your suggestion and comment to:

Email: info@jfbkk.or.th

Tel: 02 260 8560-4 Fax: 02 260 8565

The Editor of Japan Letter

The Japan Foundation, Bangkok

Serm Mit Tower 10F

159 Sukhumvit Soi 21 (Asokmontri Rd.)

Bangkok 10110

Copyright 2008

The Japan Foundation, Bangkok

All rights reserved. No reproduction or republication without written permission

เจแปนฟาวนด์ชัน กรุงเทพฯ

เจ้าของลิขสิทธิ์ 2551

ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำ

โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์

JAPAN FOUNDATION

The Japan Foundation, Bangkok serves as a liaison office of the Japan Foundation, established by the Japanese government in 1972, to assist in its full implementation of cultural exchanges between Thailand and Japan as well as to create networks with affiliated cultural organizations and individuals in Thailand.

เจแปนฟาวนด์ชัน กรุงเทพฯ เป็นสำนักงานสาขาของเจแปนฟาวนด์ชัน ซึ่งได้รับการก่อตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2515 มีจุดประสงค์เพื่อดำเนินงานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับองค์กรและบุคคลต่าง ๆ ที่มีบทบาทที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

Japan Letter is distributed free of charge to individuals and organizations interested in Japanese culture and international cultural exchange. Japan Letter can also be read on site at www.jfbkk.or.th

ญี่ปุ่นสาร เป็นเอกสารที่แจกจ่ายโดยไม่คิดมูลค่า ให้แก่บุคคลหรือองค์กรที่มีความสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ท่านสามารถเปิดดูญี่ปุ่นสารได้ที่เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th